

Veselé Vánoce

Jos. Lada
48.

Lerchovák 2012 - 2013

ZŠ SUŠICE LERCHOVA

Vítáme mezi námi nové spolužáky aneb Jak jsme se těšili nebo netěšili do nové školy

První den cestou do školy jsem nevěděla, co mám očekávat od nových spolužáků. Vlastně jsem o tom přemýšlela několik dní předem, jestli se nám tam všem bude líbit. Na konci minulého školního roku jsem byla nemocná, tak jsem se nemohla ani pořádně se spolužáky rozloučit.

Když se blížil začátek nového školního roku, tak jsme se s některými kamarádkami domluvili, kde a kdy se sejdeme před novou školou. Těšila jsem se, že se uvidím se svými kamarády, které už znám, ale taky jsem byla zvědavá na nové spolužáky. Kolik tu bude holek, kolik kluků, jakou budeme mít novou paní učitelku třídní a co ostatní učitelé?

Když jsem šla domů, tak už ze mě všechny obavy spadly, protože třída byla fajn a paní učitelka se mi také líbila.

V nové škole se teď cítím mnohem lépe než na začátku. Hodně mi v tom pomohl seznamovací pobyt v Mokrosukách. Zjistila jsem, že spolužáci i učitelé z Lerchovky jsou docela fajn.

Helena Hozmanová, 7. C

Můj první den v nové škole byl zvláštní. Vyšla jsem z domu a břicho mě bolelo od nervozity. Když jsem vešla do třídy, byla jsem ještě nervóznější. Zasedla jsem do lavice, ta představa se znovu učit, po dvou měsících ..., byla příšerná. Zase psát prověrky a učit se. A mimo to ten strach z nového prostředí, všude plno neznámých tváří. Nevím, jak tyto pocity popsat, byla jsem nervózní a přitom zvědavá, jaké to tu asi bude.

Ale všechno nakonec dobře dopadlo. Po seznamovacím pobytu v Mokrosukách se toho hodně změnilo. Mám tu už kamarády a i na obědy jsem si zvykla a postupně si začínám zvykat i na celou velkou školu. Líbí se mi tu mnohem víc než na začátku, cítím se tu dobře. Hlavně na automaty jsem si zvykla hodně rychle, chodíme si do nich každou chvíli pro něco dobrého na zub. Učení je trochu horší, ale snad to zvládnou. Po staré škole se mi ani moc nestýská.

Martina Hejplíková, 7. C

Můj první školní den se nijak zvlášť nelišil od předešlých let. Ráno v 6:30 jsem se probudil, nasnídal a potom jsem vyrazil na autobus. V autobuse bylo spoustu starých známých, povídali jsem si, aby mám cesta rychleji utekla.

Když jsem dorazil do třídy, viděl jsem spoustu nových spolužáků. Netrvalo dlouho a všichni jsme se skamarádili. Jsem rád, že máme nové spolužáky, alespoň je nás víc na zábavu a povídání, ale i na učení.

Karel Jakub Mareš, 7. C

Před prvním školním dnem jsem proesemeskovala snad tisíce peněz s kamarádkami, samozřejmě jsme řešily, kde se sejdeme a takové ty holčičí věci. Nakonec jsem si daly sraz v 7:45 před školou.

Měla jsem divný pocit, kterého se nešlo zbavit. Naštěstí holky stály před školou, a tak jsem do neznáma mohly vyrazit všechny společně a samozřejmě pravou nahou vpřed.

Alespoň jsme našly naši třídu, to byl úspěch. Nevěděly jsme, kam si máme sednout, pak jsem si vybraly skoro poslední lavici. Došly jsme k závěru, že to tu nevypadá tak zle, jak se všude říká.

O prázdninách jsem si myslela, jaká to bude hrůza. Myslela jsem, že tahle škola je bludiště, žáci samá šikana a učitelé protivní. Jenom jsem hloupě věřila všem těm pomluvám, aniž bych se přesvědčila, jestli je to skutečně pravda. Naštěstí je to tu úplně jiné. Možná dokonce lepší než na naší bývalé škole. Myslím si, že se všemi vycházím dobře.

Martina Kaltenbrunerová, 7. C

V 6:30 zazvonil budík, bylo 3. září a já měla jít po dvouměsíčních prázdninách opět do školy, tentokrát ale do té velké modré. Jenomže představa, že mám vstát z pod vyhráté peřiny byla hrozná. Musela jsem se ale přemluvit a vylézt, šla jsem snídat.

V půl osmé už jsem byla připravená, ale Mart'a nikde. Bolest v břiše z nervů stále přibývala. Najednou zazvonil zvonek, ani nevíte, jak se mi ulevilo, byla to Mart'a. Jako vždy jsem vykročila pravou nohou, pro štěstí, v tu chvíli jsem se cítila jako prvňáček, který jde poprvé do školy. Ten pocit jsem měla celou cestu do školy.

Až se najednou před námi objevila ta modrá budova. To mě hlavou začala probíhat myšlenka, že právě sem budu chodit zbylé tři roky a právě tady ukončím základku. Asi jediné, co se neměnilo bylo to, že jsme přišly opět poslední.

Když jsme přišly do třídy, hned jsem si všimla, že jsou tu skoro samí kluci. A to byl docela šok!

Bohužel všechny lavice vzadu byly už obsazené, ale přece jen jsme měly štěstí, na poslední chvíli se jedna uvolnila, tak jsme ji hned zabraly.

Myslela jsem, že tenhle první školní den v nové škole nikdy neskončí a bude to hrůza, ale dopadlo to docela dobře, ale myslím, že na něj asi nikdy nezapomenu.

Pak dny ubíhaly celkem rychle a my jsme jeli na seznamovací výlet do Mokrosuk. Ještě před ním jsem seděla v lavici a počítala minuty do konce hodiny a při tom myslela na naši starou školu. Ale po výletě, kde jsem si to strašně užila a vydržela bych tam klidně i celý týden, se všechno změnilo. Už jsem si konečně zapamatovala všechna jména nových spolužáků a také jsme se spolu víc sblížili. Nemohu sice říct, že by se mi tady strašně líbilo, protože to bych nemohla říct o žádné škole, ale vím, že kdyby teď někdo řekl, jestli se chci vrátit zpátky do staré školy, řekla bych ne.

Renata Kraucherová, 7. C

Trochu se bojím, ke konci prázdnin je to se mnou k nevydržení, ale strach musím překonat, vždyť nebudu sama, ale pak si ve chvíli vzpomenu na to, co mi říkala jedna kamarádka, že na Lerchovce je samá šikana a zlí učitelé a mám zase velké obavy...

Nakonec jsem zjistila, že to tak není. Co se vlastně změnilo? No co by, našla jsem si nějaké nové kamarády a už jsem si zvykla i na nové učitele a o té šikaně a zlých učitelích to není také pravda. Ve třídě to mezi všemi funguje, i sranda tady je, stěžovat si snad na nic ani nemohu. Sice mi moje stará škola schází, ale tady jsem docela spokojená.

Jana Hošková, 7. C

Začátek školního roku jako každý jiný, ale přece je něco jinak. Letos naši třídu čekala velká změna. Vlád'a se odstěhoval do Strakonice, Kája a Honza přešli do béčka, ale hlavně k nám přišlo několik dětí z jiné školy. Docela jsem se těšila, ale hlavně jsem na ně byla zvědavá. Bude tam víc holek, nebo kluků? Budeme se rozumět?

Ráno jsem si přivstala, abych byla ve škole dřív a obsadila svou loňskou lavici. Nakonec dorazila i kamarádka Jana, samozřejmě také byla zvědavá na nováčky. Pár dětí už sedělo v lavicích a postupně přicházely další.

Když jsme byli všichni ve střídě, paní učitelka nás přivítala a oznámila nám, že pojedeme na seznamovací výlet, kde budeme mít čas vzájemně se poznat. Bydleli jsem v chatkách, hráli hry a bylo to moc fajn.

Myslím, že jsou všichni fajn, budeme si rozumět a stane se z nás dobrá parta.

Eva Medved'ová, 7. C

A je tu první den školy, zase vstávat ráno, oblékat se ... Šla jsem se nasnídat, vyčistila jsem si zuby a šla jsem na autobus, a pak začaly moje obavy z nových spolužáků, nového prostředí. Vše ale nakonec dopadlo dobře, potěšilo mě, že hned na začátku pojedeme na seznamovací výlet do Mokrosuk.

Sbalila jsem si nejnnutnější věci a spacák a vydala se autobusem na nádraží, kde jsme se měla sejít se zbytkem třídy. Přijeli za chvíli po mě, už společně jsme všichni nastoupili do vlaku, kterým jsme dojeli až do Mokrosuk, kde na nás už čekal pan správce, aby nám odvezl batohy a spacáky.

Hned po příchodu do školy v přírodě proběhla klasická hádka o to, kdo bude s kým a v jaké chatce bydlet. Nakonec jsem se přece jen všichni domluvili a šli jsme se ubytovat na chatku. Za tu krátkou chvíli nám přece jen trochu vyhládlo, tak jsme šli na oběd. Byla svičková, mňam...

Po obědě měl následovat polední klid, ale nikdo nijak zvlášť unavený nebyl, ani po té náloži knedlíků, proto jsme šli hrát různé hry a zkoumali, jestli někdo náhodnou nemá lepší chatku než my.

Asi kolem druhé hodiny jsme všichni měli sraz ve společenské místnosti, kde jsme hráli seznamovací hry a snažili se ze všech sil poznat se navzájem a hlavně si zapamatovat jména všech spolužáků. K večeru už jsme byli všichni dobří kamarádi a přeborníci na jména těch ostatních.

Odpoledne uteklo hrozně rychle a čekala nás večere. Tentokrát jsme měli buchtičky se šodó. Po večeri jsme ještě hráli spoustu her, vyprávěli si příhody z prázdnin a také vtipy. Po večerce jsme zalezli každý do své chatky, ale mě se pořád zdálo, že nás někdo nebo něco straší.

Druhý den, hned po snídani, jsme se sešli opět ve společenské místnosti, tentokrát bylo naším úkolem společně vytvořit plakát s našimi fotkami a informacemi do naší třídy. Vypadalo to jako celkem lehký úkol, ale nakonec jsme se u toho celkem zapotili. Každý se snažil plakát nějakým způsobem vylepšit a nakonec se dílo zdařilo. Teď ho máme pověšený ve třídě a připomíná nám společně strávené chvíle.

Po obědě nás bohužel čekalo uklízení chatek a odchod na autobus. Posilnění řízkem s kaší jsme odcestovali. Bylo to fajn, kolektiv je super, všichni jsme si tento výlet jistě užili a doufám, že takové budou i naše ostatní výlety.

Nikola Součková, 7. C

Český Krumlov

Nedávno jsme navštívili Český Krumlov s německými dětmi.

Brzy ráno jsme se sešli na nábřeží, kde už na nás netrpělivě čekali němečtí přátelé. Cesta byla dlouhá, ale mohli jsme ji využít ke komunikaci. Díky slovníkům jsme se dokázali dobře domluvit. První zastávka byla u zámku Hluboká. Všem se sbíhali chutě na zmrzlinu, protože byl horký a teplý den. Pak následovala malá prohlídka skvostných zámeckých zahrad. Učitelé nás svolali, abychom se společně vyfotili.

Cestou do ZOO Ohrada jsme nově nalezeným kamarádům poskytovali informace. Naši spolužáci se ptali na jejich jména a tu a tam jsme zaslechli i sprostá slova. Komunikace s nimi nebyla lehká, ale my jsme si s tím poradili, protože to bychom nebyli my. V zoologické zahradě jsme měli možnost spatřit mnoho druhů zvířat a sledovat jejich způsob života. Po čase stráveném v ZOO jsme jeli do ubytovny.

Německé děti se těšily až ochutnají speciality české kuchyně. Večer všichni ožili kromě pokojů, kde byli vzorní žáci, ale těch bylo málo.

Ráno si paní učitelky zahrály na budiček, ale ve většině případů to nebylo potřeba, protože skoro celá ubytovna už byla vzhůru. Po snídani jsme vyrazili do pivovaru v Českých Budějovicích, kde nechyběla ani malá ochutnávka piva. Pan řidič zjistil, že není sám, kdo hledá cestu na náměstí. Na náměstí jsme měli rozchod a plno žáků šlo do pizzerie nebo do Macdonaldu. Ke konci rozchodu se na náměstí objevily zástupkyně strany Top09 a rozdávaly balónky a malé pozornosti. Ať Němci či Češi, všichni se pro ně ihned rozběhli. Cestou zpět se v autobuse balónky různě hýbaly a někteří se o ně prali s německými dětmi a kradli si je z ruky. Večer se stejně jako předešlou noc chodbou rozléhalo mnoho výkřiků a smíchu.

V den odjezdu jsme šli pěšky do Českého Krumlova, kde jsme navštívili muzeum voskových figurín. Tam s námi bohužel němečtí kamarádi nebyli, ale i tak jsme si to užili. Zde jsme mohli spatřit tváře mnoha významných českých i zahraničních osob, které vypadaly jako živé. Dále jsme směřovali do zrcadlového bludiště, kde se všichni náramně bavili. Všichni měli pocit, že cesta je všude prostupná, ale opak byl pravdou. Nechyběla ani zábavná protahovací zrcadla. Pak jsme nasedli do autobusu spolu s ostatními a vyrazili směr Sušice. Než jsme se s novými německými kamarády rozloučili, prohodili jsme ještě pár slov. Výlet jsme si užili a doufáme, že oni také.

Kateřina Forejtová, Lucie Nejedlá, 7.A

Výlet do Českého Krumlova

V září jsme jeli s naší partnerskou školou ze Zwieselu na 3-denní výlet do Českého Krumlova. Cesta byla dlouhá, ale vyplnili jsme ji povídáním si a posloucháním písniček.

Zhruba po hodině a půl jsme zastavili v Hluboké nad Vltavou. Autobusem se šířily otázky: To už jsme tady? nebo Tady budeme bydlet? Až po chvíli nám došlo, že se žáci ze Zwieselu chtějí podívat na zámek Hluboká. Nám to ale nevadilo, bylo krásné počasí a tak jsme s chutí vyšli kopeček k Hluboké a začali jsme vesele fotit zámek i vše ostatní. Mnozí z nás si koupili točenou zmrzlinu, abychom se ochladili. Byla skutečně výborná. Když jsme měli ledově studené jazyky a dostatek fotek, mohl i jsme vyrazit o zastávku dál.

Tou zastávkou byla ZOO Ohrada pět minut od zámku. Vešli jsme, chvíli jsme nevěděli, kam máme jít, pak se utvořily skupinky a rozutekly se po celé ZOO. Ti, kteří měli fotoaparát, fotili jak diví. Opravdu tam bylo co vidět. Byly tam různé druhy papoušků, o pár kroků dál daňci, ve vedlejší ohradě poníci, následovali plameňáci atd.

Dvě hodiny, které jsme měli na rozhod, uběhly jako voda a než jsme se nadáli, seděli jsme v autobuse a pokračovali už konečně do Českého Krumlova.

Když jsme přijeli k ubytovně, nevěřili jsme, že tam budeme muset strávit 2 noci, ale jakmile jsme se ubytovali, začalo se nám tam líbit. Krátce jsme pobyli na pokojích a šli jsme na večeři. Setrvali jsme něco kolem 15 minut u večeře a vystřídali jsme se s Němci. Když jsme přišli na pokoje, přezuli jsme se a rozutekli se navštívit kamarády. Nejlepší věc na tomto večeru byla, když jsme se seznámili s Chrithophem, Marvinem a Jonase, při hře "Flaška". Ovšem hra netrvala dlouho, protože jsme museli jít spát v 22:00.

Když jsme se probudili, byla v pokojích obrovská zima, a tak většina z nás raději opět zalezla pod vyhřáté peřiny. Jednou vstát jsme ale museli, ale stejně nebyla zima, protože jsme měli co dělat, abychom se všichni převlékli a připravili na snídani a výlet do Českých Budějovic.

O půl hodiny později jsme již všichni seděli v autobuse a čekali, než konečně vyrazíme. Cesta trvala asi půl hodiny. A když jsme konečně začali vnímat i okolí a ne jenom ruch v autobuse, pan řidič zastavil před pivovarem Budweiser Budvar neboli Budějovický Budvar.

Vstoupili jsme do haly, kde jsme čekali na průvodkyni. Když konečně přišla, rozdělili jsme se na mluvící hlavně česky a na mluvící německy.

My jsme vyrazili první. A hned jsme přišli k altánku před tisícem a tisícem bas od piva. Zde jsme si řekli několik slov o historii pivovaru a šli jsme do varny, v níž bylo opravdu horko. Tam jsme chvíli zůstali. Když nám paní průvodkyně řekla, že půjdeme do sklepa, kde je chládek, všichni vyběhli, aby tam už byli. Paní průvodkyně měla pravdu, byl tam opravdu chládek, ale než jsme se nadáli, byli jsme v rozlehlé hale, kde jsme se díky hluku techniky a cinkání skleniček neslyšeli. Potom jsme šli už jenom do haly a tam jsme čekali na druhou skupinu.

„Kde to jsme? Aha, my jsme na náměstí v Českých Budějovicích," uvědomila jsem si po chvíli dumání. „Teď máte hodinu a půl na rozhod, za hodinu a půl tady všichni budete a půjdeme na věž," řekla paní učitelka Smolová. Já a mé kamarádky jsme měly hned jasno, kam půjdeme. Pizzerie. Najedly jsme se do syta a šly jsme se projít, na malou chvíli jsme se

ještě zastavily na Coca Colu a pak už jsme šly ke kašně, kde jsme se spolužáky dováděly s balónky.

Po půl hodině jsme opět seděli v autobuse a pouštěli jsme si naše oblíbené písničky jako třeba "Whistle" od Floridy nebo "Summer Paradise" od Simple Plan. Když jsme přijeli, unavením jsem padla na postel a nejméně 5 minut jsem se nehýbala. Ale nakonec jsem vstala a šla se osprchovat. S holkami jsme se domluvily, že si půjdeme zahrát "Flašku" s Christophem a Marvinem. Bohužel jsme na hru měli necelou půl hodinu, ale stejně jsme si to užili a paní učitelky nás vyhnaly do postelí.

Ráno probíhalo stejně jako minulý den. Ale místo toho abychom někam jeli autobusem, šli jsme pěšky na náměstí Českého Krumlova. Zamířili jsme hned do muzea voskových figurín, kde jsme mohli potkat třeba Švejka, císařovnu Sisi, Jana Žižku, Karla IV. nebo Alberta Einsteina, Michaela Jacksona, ale i Václava Klause nebo Václava Havla. V ceně muzea bylo i zrcadlové bludiště, tak jsme tam hned vyrazili. Jedna skupina šla do zrcadlového bludiště, které bylo sestaveno jen ze zrcadel, a druhá skupina šla do křišťálového bludiště, kde byla zrcadla, ale i plexiskla. Když jsme úspěšně vyšli z obou bludišť, tak jsme šli k zrcadlům, která zmenšují, ale i zvětšují. Následující půl hodiny jsme měli rozchod a pak (bohužel) následovala cesta domů. Po dvouhodinové cestě, jsme byli doma. A můj příběh končí.

Kristýna Slopovská, 7.A

Historické mezníky ve městech Douzelage

Příběh sušické sirky

Cílem projektu je sestavit publikaci – originální knihu příběhů z jednotlivých členských měst Douzelage. Projekt byl určen pro žáky a studenty ve věku 12 – 18 let. Zapojila se samozřejmě i naše škola. Bylo opravdu těžké napsat zajímavý příběh a při tom na základě historických skutečností. Jak se nám to povedlo, můžete posoudit i vy sami.

Historie sušické sirky

Stejně jako každé ráno vyskákaly malé sirky z krabiček. Hrály si, smály se a povídaly si jedna přes druhou. Maminky malých sirek moc nadšené nebyly. Však to znáte. Děti se probudí, sní k snídani skoro celou porci malých třísek, aby rychleji rostly, krabičky si neuklidí, no a o hygieně ani nemluví. Krabičky pak musí uklízet jejich maminky a malé zápalky nepomohou.

jím

Na
úplně první
skoro dvě stě let.

dnešní den se malé zápalky moc těšily. Měla přijet na návštěvu sirka, která byla vyrobena v Česku. Její jméno je Vojtěška a je jí

Kolem druhé hodiny se zápalky shromáždily u svých krabiček. Nemohly se dočkat, a tak si spolu šeptaly. Po chvíli předstoupila jedna z maminek. „Milé zápalky a jejich maminky. Prosim o klid.“ Malé zápalky se utišily a velká zápalka opět promluvila. „Dovolte mi, abych Vám představila paní Vojtěšku.“ Malé zápalky se podívaly směrem, kam ukazovala velká zápalka a všechny vydechli údivem.

Paní Vojtěška se opírala o malou dřevěnou hůlku, ale na rtech měla milý úsměv. Všechny zápalky pozdravily a představily se paní Vojtěšce. Paní Vojtěška se na všechny usmála. „Jsem moc ráda, že jste mě pozvaly sem k Vám. Maminky mě poprosily, abych zabavila Vás malé sirky. Proto jsem se rozhodla, že Vám řeknu něco z naší historie.“ Malé zápalky zajásaly a zavedly paní Vojtěšku do krabičky od krbových sirek, kterou měly na hraní. Všechny zápalky se posadily před paní Vojtěšku. Paní Vojtěška se znovu podívala na zápalky a začala vyprávět. „Milé zápalky, ráda bych začala u svého jména. Jmenuji se Vojtěška, protože jsem pojmenovaná podle pana Vojtěcha, který mě vyrobil. Jeho celé jméno je Vojtěch Scheinost. Pan Vojtěch se roku 1839 vrátil v Vídně. Velmi rád pracoval ve své malé dílničce. Tam mě také jednoho dne vyrobil. Byla jsem první sirka v Čechách. Asi chápete, jak jsem na to pyšná. Ale mělo to i špatnou stránku. Byla jsem sama. Pan Vojtěch si se mnou sice povídal, ale nerozuměl mi. Lidé nás neslyší. Bylo mi opravdu smutno. Pan Vojtěch si toho všiml. Jednoho dne se na mě přišel podívat a přinesl několik dalších sirek. Spolu jsme se bavily a pan Vojtěch vyráběl další a další sirky. Samozřejmě je, že jsme velice kvalitní výrobky. Pan Vojtěch začal sirky prodávat, ale nás nejstarší si nechal. Prosadili jsme se na domácím trhu i v zahraničí.“

Jedna malá zápalka se přihlásila. „V jakém městě Vás pan Vojtěch vyrobil?“ „Já jsem ale stará a zapomětlivá sirka. Přece v Sušici. Na to jsem také pyšná. Sušice je nádherné město. Ale zpátky k naší historii. Dílna pana Vojtěcha se během několika let změnila na velký průmyslový podnik za pomoci kapitálu rodiny Fürthů. Byli to opravdu přátelští lidé. A samozřejmě jméno SOLO. Už předválečná akciová společnost SOLO byla známá po celém světě. SOLO bylo uzavřeno roku 2008, ale výroba sirek pana Vojtěcha nadále pokračuje v Indii.“

Zápalky byly opravdu nadšené a věřte mi, od té doby tento příběh putuje od krabičky ke krabičce, od škrátka ke škrátku a od zápalky k zápalce po celé světě.

Příběh sušické sirky

Dobrý den, dovoluji vám představit. Jmenuji se Sirka Škrtalka a jsem první sirka, která byla vyrobena v Sušici. Mým výrobcem byl Vojtěch Scheinost. Je mi už 173 let, takže už něco pamatuji. Tak abych vám to řekla hezky od začátku...

Když jsem se narodila, pokud se tomu tak dá vůbec říkat, první člověk, kterého jsem viděla, byl Vojtěch Scheinost, který se původně živil jako truhlář. Za vyučením se vydal do světa až do Vídně a po návratu do svého rodného města v podhůří krásné Šumavy mě vyrobil ve své malé primitivní dílničce. On se totiž z Vídně nevrátil sám. S budoucí manželkou si padli do oka při práci v laboratoři vídeňského lékárníka Štěpána Römera, u kterého Marie Urbancová pomáhala míchat tajnou hořlavou směs pro fosforové zápalky. Mladý truhlářský tovaryš Vojtěch na ty sirky hobloval dřevěný drát, jak se dříve říkalo zápalkovému dřívku. Oba dva tedy měli své zkušenosti, a tak mému narození nic nebránilo.

Když jsem se narodila, byla temná noc a pan Vojtěch usilovně pracoval pouze při světle svíčky. Pak vyrobil také mé sestřičky, které jsou samozřejmě ve stejné krabičce jako já a každý den mi dělají společnost. Já už jsem ležela na dřevěném ponku a čekala na ostatní. Odtud jsem viděla celou dílničku jako na dlani. Byla zařízena skromně, ale útulně. Největší část zabíraly dvě obrovské skříně, vedle ponku pak stála kovová skříňka se spoustou zásuvek.

Nejzvláštější ze všeho byla podivná hmota, kterou pan Scheinost potíral hlavičky všem sirkám. Voněla sice podivně, ale měla krásnou barvu.

V této dílničce jsme s ostatními Škrtalkami trávily opravdu hodně času. Nebyly jsme tam samy, každý den nám přibývaly další a další kamarádky. Jednoho dne jsme si řekly, že by bylo fajn, kdybychom si společně začaly psát takovou malou kroniku, kam bychom zapisovaly vše, co se nám stane.

První událostí, kterou jsme si zapsaly, byl rok 1839, kdy nás pan Vojtěch Scheinost začal vyrábět. Mezi námi jsme mu často říkaly jednoduše Vojta. Pracoval na našem zdokonalení ve dne i v noci. Občas jsme si se Škrtalkami říkaly, že je snad na baterky a je jen otázkou času, kdy se mu tyto baterie vybijí. Téměř nespál, jen aby přišel na nějaký zlepšovák. Čas od času jsme si přály, aby toho už na chvíli nechal a my se konečně mohly v noci pořádně vyspat.

Zlepšilo se to až tehdy, když se Vojta dal dohromady s panem Bernardem Fürthem, významným sušickým obchodníkem. To se začaly dít věci. Nastalo veliké stěhování na okraj města Sušice. Už to nebyla malá truhlářská dílnička, ale průmyslový podnik, ve kterém se začaly používat první stroje a jednoduché nástroje. Náš Vojta se stal ředitelem a do výroby přispěl novým zasouvacím strojem pro máčení dřivek, který byl zhotovený podle jeho návrhu. V naší továrně tou dobou pracovalo více než 300 zaměstnanců. A naše kamarádky už cestovaly po celé Evropě, některé se dostaly až do Orientu a dokonce za moře.

Roku 1849 bohužel Vojtův společník pan Fürth zemřel, a protože jeho dědicové moc nechtěli uznat Vojtovy zásluhy, nezbylo mu nic jiného, než si založit novou společnost. Naštěstí vše dobře dopadlo a ve výrobě sirek se pokračovalo dál. Za pár let se naše sirkárna stala největší v Rakousku – Uhersku a sušické sirky začaly putovat do Asie, Ameriky, Afriky i Austrálie. Byly jsme tak slavné, že si nás všiml i slavný pan Karel Havlíček Borovský a ve svém díle Král Lávrá o nás napsal: ...

„Po Čěších doma vždycky malý sled,
ale všude jinde naplňují svět:
muzikanty, jezdce, harfenice,
ouředníky, sirky ze Sušice
najdeš všude hned.

V roce 1903 jsme já a moje sestřičky vstoupily do historie jako akciová společnost SOLO. Na naší slávě se podílely i krabičky s krásnými nálepkami. Určitě jste je někdy viděli: obrázek klíče, nůžek nebo dýmky s nápisy SOLO a SAFETY MATCHES – bezpečnostní zápalky. Známa jsou také vyobrazení tři zámky, tři růže nebo dvě vejce. Právě obrázek klíče dal naší továrně to slavné jméno: na nálepce bylo napsáno „SOLO SCHLÜSSEL“, což znamená „JEDEN KLÍČ“.

Bohužel období naší slávy netrvalo dlouho, protože po celosvětové krizi musela být výroba roku 1932 zastavena. Čekalo nás velké stěhování do skladů. Neustále nás převáželi z jedné místnosti do druhé, z jednoho skladu do druhého, zkrátka si pohybu v krabičce každá z nás užila do sytosti. Nepříjemné to bylo v tom ohledu, že žádná ze sirek nevěděla, jak to bude dál a kde skutečně skončíme. Až Škrtalka Matylda zaslechla, že naši výrobu nahradili výrobou kelímků, držátek na pera a pouzder. „Cožpak už nikdo sirky potřebovat nebude? Co jen s námi bude?“ pomyslely jsme si smutně.

Schované ve skladech jsme musely společně překonat i druhou světovou válku, ale pak nám svitlo světýlko naděje, když jsme se dozvěděly, že se opět začne s naší výrobou. Pár dní po skončení války se opravdu začalo znovu vyrábět a v roce 1949 dostala naše továrna nový název: SOLO Sušice, národní podnik. Postupně se zase začínáme šířit po celém světě. V továrně se objevují nové stroje a různé automatické linky, takže je nás čím dál víc. V 80. letech minulého století nás potkala ještě jedna velká změna, a to změna našeho příbytku. Už jsme nebydly v dřevěné dýhové krabičce, ale místo toho jsme dostaly krabičku z papírového kartónu. Byla o hodně lehčí a také praktičtější. To by Vojta koukal!

Za pár let nastala další změna v názvu. Já už jsem byla tenkrát dost stará, tak jsem tomu moc nerozuměla. Přejmenovali nás na SOLO SÍRKÁRNA, akciová společnost. Jednoho dne SOLO SÍRKÁRNA a.s. Sušice udělala takový experiment. Ptáte se, co to bylo? Jaký experiment?

Tak tedy tato společnost se pokusila o rekord. Vyrobili největší bezpečnostní zápalku na světě. Měřila přesně 70 x 70 x 3600 milimetrů a vážila 7,6 kilogramů. Tato sirka byla vyrobena z velkého množství vysušeného a parafinovaného osikového dřeva, které mělo po zapálení směsi, ze které byla vyrobena hlavička, shořet. A tak se také stalo. V sobotu dne 24. května roku 2008 byla obří sirka představena na sušickém náměstí Svobody v rámci Sušických slavností. Pan Věroslav Puchinger, který byl tehdy generálním ředitelem sirkárny SOLO Sušice, před zraky několika stovek diváků sirku zapálil pomocí normální malé papírové krabičky. Hořela 1 minutu a 20 vteřin, dřevo pak hořelo další 3 minuty. O zápalce maximálních rozměrů si dodnes povídá celé okolí, celý kraj a možná i celá Česká republika, protože rekord byl oficiálně uznán a je zapsán do České knihy rekordů. My Škrtalky jsme na tuto událost velmi hrdé a nikdy na ní nezapomeneme. Na počest největší sirky a vydařeného rekordu se konaly večírky a celá Sušice to slavila. Já a mé kamarádky sirky jsme byly tou dobou velice šťastné.

Bohužel naše štěstí netrvalo dlouho. Představte si, co se nestalo, vlastně stalo. Vyrábělo se nás čím dál méně, protože prý nás lidé přestávají používat, a v roce 2008 skončila naše dlouholetá výroba tady v Sušici. To by Vojta koukal a asi i zaplakal. Ono to s tím důvodem, že nás lidi nepoužívají, asi nebude tak docela pravda, protože bylo rozhodnuto, že všechny stroje se přestěhují do daleké Indie a výroba se přesune tam. Takže část z nás čekalo velké stěhování. No, necháme se překvapit, jak to bude dál. Nicméně nikdy nezapomeneme na našeho Vojtu, který s velkým nadšením a v malé dílničce začal s naší výrobou.

Možná si asi říkáte, jak to všechno vím, jak jsem těch 173 let přežila a jak to, že se mnou nikdo nikdy neškrtl. To jen proto, že jsem jedna ze sirek Škrtalek vystavených v Muzeu Šumavy, které se nachází v Sušici na náměstí, abych připomínala slavnou dobu výroby sušických sirek.

Já, Sirka Škrtalka, se s vámi tímto loučím a jsem ráda, že jsem vám mohla vyprávět tento příběh. Bez sirek by totiž naše město nebylo tím, čím je dnes. I když se zde sirky už

nevyrábějí, Sušice je stále považována za kolébku sirkařství. A ptáte se, kolik se vlastně těch sirek v Sušici vyrobilo? Co myslíte? Miliardy? Biliony? Triliony? Tak to asi už nikdy nikdo nespočítá.

Až budete mít někdy cestu kolem sušického muzea, určitě se zastavte na návštěvu. Ráda si s vámi popovídám a spoustu věcí vám ukážu. A kdybyste náhodou měli cestu do Indie, tak vás moc prosím, pozdravujte tam a přivezte mi nějaký pěkný dárek od mých vzdálených kamarádek Škrtalek, které se musely společně se sušickými stroji přestěhovat. Zatím od nich nemám příliš podrobné zprávy. Vím jen, že jich stále přibývá a stále se celkem úspěšně prodávají po celém světě i se svým klasickým obrázkem klíčů, nůžek a fajfky, i když se sem tam objevují i speciální reklamní obrázky. Také jsou k mání v různých velikostech. Nové společnosti SOLO MATCHES & FLAMES, a.s. nezbyvá než popřát mnoho úspěchů a držet jí palce, aby „sušické sirky“, přestože teď mají exotický původ, hrdě reprezentovaly naše město po celém světě i nadále.

Blanka Nováková, 9. A

Sušická sirka

Byl pozdní večer 18. století a továrna už zavírala, ale John Wolker chtěl ještě zůstat chvíli přesčas, aby ještě zkontroloval, jestli se vše uklidilo a vyrobilo v pořádku. Jak tak John procházel regály, spadlo mu něco na hlavu, a tak omdlel. Když omdlel, tak při pádu shodil pár krabiček congregských sirek, které jeho firma vyráběla. Krabičky spadaly na zem, otevřely se a všechny sirky se rozutekly rychle pryč, utekly všemi různými dírkami v továrně, jelikož byla už docela zastaralá. Jen dvě sirky zůstaly v továrně uvězněné, protože se John už pomalu probíral a ony nestihly utéct k východu, jen se stačily schovat za krabici, která stála poblíž.

John se pomalu rozkoukal, sebral krabičky, jelikož byla tma, tak ani neviděl, že v nich sirky nejsou. V tom měly dvě sirky výhodu, že byla tma, a tak se mohly pomalu vyplížit ven. Uviděli jinou sirku, jak se snaží rychle utéct. Začaly na ni volat, ale marně, sirka běžela, zakopla a škrtna hlavičkou o krabici a začala svítit. John si všiml malého světýlka a uviděl malou sirku ležet na zemi. Sebral ji, sfouknul a hodil do koše. „Co budeme dělat? „Zachráníme ji?“ zeptala se jedna ze sirek. „Měli bychom,“ řekla druhá a začala plánovat, jak se dostat do koše, který ležel na druhé straně místnosti.

Koukla na kyblík s barvou a najednou jí to napadlo. Kdyby shodila kyblík, tak by se možná koš převrátil, ale teď byla otázka, jak se dostat na horu aniž by jedna ze sirek spadla a aby je John neviděl. Pomalu se přiblížily k místu, kde stála barva. Zkoušely se na sebe postavit, ale marně. Sirky nebyly dost vysoké na to, aby dosáhly až na poličku. „Co takhle shodit krabičky sirek a požádat je, aby nám pomohly?“ řekla sirka. „Páni, máš pravdu, opravdu ti to myslí.“

Zase běžely zpátky, tentokrát s větší jistotou, protože John už odešel domů, aby se vyspal a nebyl unavený. Sirky doběhly k pár krabičkám a shodily je a pomohly jim ven. Požádaly je o pomoc a ostatní congregské sirky souhlasily. Běžely k poličce, kde byl kyblík s barvou, postavily se na sebe a všechny ten kyblík převrhly. Kyblík spadl na koš a ten se převrátil a sirka vyběhla ven. Všem moc poděkovala a společně všechny utekly.

Když John ráno přišel do továrny, uviděl, co se stalo a nemohl si to vysvětlit, ale nikdy na to nikdy nepřišel. Ten den ještě museli pracovníci zůstat přesčas, aby dodělali sirky, které chyběly.

O několik let později se započala výroba v Sušici ve vyhořelém domě uprostřed náměstí. Výroba se rozjela v celku rychle. Po pár letech Scheinost vymyslel stroj na zrychlení výroby sirek. Sirky se v té době tedy začaly vyrábět rychleji, a tak byli někteří pracovníci propuštěni. Sirky se dostávaly do různých rodin, které jim sloužily k tomu, aby si zapálily

svíčku nebo dřevo. Sirky byly užitečné, ale někdy i nebezpečné. Sirkami se dal zapálit i les, ale to se skoro vůbec nestávalo. Postupem času vznikla společnost Solo, která vyráběla sirky a obchodovala s Německem, Anglií, Ruskem, Amerikou a Orientem. Solo byla velice známá společnost. Výroba sirek díky strojům šla v celku rychle.

Když ráno začala výroba, jako každý den, tak při tom jedna spadla na zem. Rychle se schovala za přístroj, ale tentokrát neměla kudy utéct a v tom si najednou všimla, že jsou otevřené dveře a i přes překážky, které musela překonat se dostala ven. Když vstoupila ven, nemohla uvěřit svým očím. Venku bylo všechno obrovské. Sirka ale měla jeden jediný úkol, který mohla splnit jenom ona. Dostat se k tajemné knize, která jí prozradí vše už od počátku výroby sirek. Musela sledovat všechny indicie.

Nevěděla, kam jít, ale něco jí táhlo směrem na sever. Sirka se musela vyhýbat všelijakému kontaktu s lidmi a s ostatními zvířaty. Bylo to jako z nějakého filmu, ale o filmech neměla sirka ani ponětí. Sirka naslouchala svému srdci a šla tam, kam jí to táhlo. A najednou se dostala k řece a to byl v celku docela velký problém. Řeka byla široká a most tu nikde nebyl. Sirka byla zoufalá, uslyšela štěkání a rychle si lehla. Přiběhl pes a sirku vzal do pusy. Pes běžel několik metrů, a pak sirku vyplivnul, jelikož nebyla moc chutná. Sirka celá olepená od slin vstala. „Nesnáším tyhle podivné tvory, jenom mě celou olízají a oslintají.“ Celá naštvaná a rozbouřená začala

něco mumlat. A ani si nevšimla, že před ní stojí obrovský most. Když se konečně uklidnila, pohlédla před sebe a uviděla ho. Udělala si z trávy malý kopeček, aby se dostala na šikmou plošinu, vyskočila na něj a pomalu a sebejistě vyšla plošinu. Než přešla most, uběhlo asi něco přes 10 minut, jelikož kolem chodili lidi a sirka nechtěla, aby jí někdo viděl. Začalo pršet a sirka zmokla. Nebyla z toho ani tak rozbouřená, protože ze sebe aspoň smyla ten zápach psích slin. Sirka únavou padla na zem.

Když se probrala, nesla jí v ruce nějaká malá holčička v pláštěnce a holínkách. Sirka cítila, že je od místa ještě mnohem dál než na začátku. Bylo strašné vědět, že cesta bude mnohem delší. Maminka holčičce vynadala, že věci, které najde na zemi se do rukou brát nesmí. Holčička sirku zahodila. Sirka spadla zase na zem celá otlučená. Zvedla se a najednou vysvitlo sluníčko. Vyšplhala se na kámen a na chvíli si lehla, aby trochu uschla. „Za 10 minut vstanu a půjdu!“ řekla si sirka, ale marně. Jak byla sirka unavená a lehla, usnula během pár vteřin a žádný zvuk jí neprobudil.

Probudila se ještě než začalo svítat a začala se sama sobě smát. Seskočila z kamene dolů a vydala se do lesa do obrovského kopce. Naštěstí sirka nepotřebovala ani jíst ani pít. Takže si nemusela dělat přestávky na jídlo, ale musela si dělat přestávky na odpočinutí. Sirka neměla nohy, takže musela skákat, protože byla ze dřeva. Měla jen jednu nožku, ale to jí bohatě stačilo ke štěstí. Kopec se pro sirku zdál čím dál tím strmější a strmější. Pod sirkou to v celku i klouzalo, protože ráno padla ranní rosa. Zastavila se u stromu a zahlédla nějakého malého panáčka s jednou bílou nožkou a hnědým kloboučkem. „Jé, to je ale divný mužíček,“ pousmála se sirka. „To je hřib, ty hloupá sirko!“ posmívala se jí veverka. Kdyby se sirky uměly červenat, tak by sirka docela zčervenala, že se takhle znemožnila, ale přeci tu byla na světě jenom dva dny.

Konečně se jí podařilo vydrápat, teda vyskákat, nahoru a celá nadšením začala poskakovat a jásat. No, ale jak už jsem řekla, bylo mokro a sirce to podklouzlo a skutálela se přímo do potoka. Měla jediné štěstí, že jí voda nadnášela, jelikož byla lehoučká. Potok jí vyplavil na břehu na malém paloučku. Vyplavila se do písku, kde se propadala chudinka do neznáma. Byla by už konečně ráda, kdyby neměla takovou smůlu. Rychle skočila na

trávu. Byla tak měkká, ale sirka musela jít dál, i když se jí do toho moc nechtělo. Vstala a vydala se podél řeky.

Uviděla srnky a jeleny. Žasla, co různého na planetě žije. Cítila, že se blíží k místu, ale nebyla zase tak moc blízko, jak se zdálo. Stmívalo se a sirka si pomocí trávy udělala postel. Teda nevypadalo to tak, ale nazývala to tak. Ráno vstala odpočatá. Sesypala ze sebe trávu a vydala se na cestu. Koukla se nahoru a zakřičela: „Nesnáším ty blbé kopce!“

No měla pravdu, čekal jí ten nejstrmější, ale poslední kopec. No jo, byla ani ne ve čtvrtce kopce a uviděla velké hnědé chlupaté zvíře. Sahalo do včelího úlu, takže to nemohl být nikdo jiný než medvěd. Skrčila se za strom, ale medvěd byl ten, kdo ji tam mohl dovést. „Neboj se maličká, vím kam potřebuješ a já tě tam taky dovedu. „Medvěd vypadal důvěryhodně a sirka mu věřila a vyšplhala se po jeho chlupech na jeho záda. A jedeme, musíme se dostat k bráně, ta je docela blízko, ale ten malý hrad, to je docela dálka. Medvěd doběhl k malé skalce, položil sirku na kamínek a řekl, ať počká. Vložil tlapu na skálu a v tom se udělal mezi stromy kruh zelené barvy. Medvěd na sebe položil sirku a vešel do kruhu. Najednou se svět proměnil v poklidnou krajinu plnou motýlů a hlavně sirek. Měli takové malé domečky a každý tu byl milý. Sirka se nikdy necítila lépe. Po té vši smůle konečně cítila vnitřní klid. Medvěd se rozběhnul. „Drž se, ať nespadneš.“ Sirka jenom přikývla. Bylo těžké udržet se na medvědovi, který běží rychlostí auta.

Proběhli několika vesnicemi a v jedné se medvěd chvíli zdržel, aby si dal jablko na cestu. Pochvilí sirka uviděla hrad, na kterém z dálky bylo vidět, jak je napsáno Congrev sirka vůbec netušila, co to znamená. Doběhli k hradu a sirka slezla z medvěda. V tom vyšla nějaká sirka a ta byla úplně jiná než ona sama. Congrevské sirky zavedly sirku ze Sola dovnitř hradu. Začaly jí vyprávět historii o sirkách. Řekli jí, že se dříve místo sirek používalo křesadlo a že jsou to congrevske sirky podle jednoho vynálezce. Také pověděly, že v 30. letech se používaly první fosforové zápalky. A pak jim začala sirka vyrobená ze Sola taky něco povídat o tom, co je to Solo, jak vzniklo a jak se sem vůbec dostala.

„A tak to tenkrát, milé děti, bylo.“ A teď už běžte spát. „A paní sirko, žije ještě dneska ta sirka? „Ano žije,“ pousmála se sirka, jelikož to byla ona. Ona ta jediná sirka ze Sola, která se tam dostala a vyprávěla tento příběh. „A je ještě teď Solo?“ Sirka jen řekla, že potom vynalezli rychlejší stroje na výrobu sirek a že Solo přestalo vyrábět sirky, jelikož se stroj prodal do Indie a v Sušici se sirky už nevyrábí. „A teď, děti, už žádné otázky, běžte rychle spát. „A takhle to všechno skončilo, mělo to dobrý konec pro sirky, ale špatný pro Solo.

Tereza Hofmanová, 9. A

Velká kniha pohádek a příběhů Jak vlastně vznikla a jaké bylo autorské čtení?

Velká kniha pohádek a příběhů vznikla v průběhu školního roku 2011/2012 na naší modré škole za pomoci paní učitelky A. Kočí. Pořádně jsme se nad ní potrápili a snažili se ze sebe „vymáčkout“ to nejlepší. Sepsání příběhů nám dalo opravdu hodně práce, každý z nás nad tím svým příběhem strávil jistě spoustu bezesných nocí a vymýšlel, co by zajímavého měl napsat. Doufáme ale, že se příběhy budou líbit i vám a každý si tam najde něco pro sebe. Můžete vybírat hned z několika oddílů: Z pohádky do pohádky; Příběhy od jinud; Pojd'te, budeme se bát a Ze života lidí a zvířat. Kdo by měl zájem, může si tuto naši knihu půjčit ve školní knihovně a příběhy si přečíst v klidu doma.

**Autorské
čtení**

**IX.A
IX.B**

Dne 18. října 2012 jsme uspořádali autorské čtení této knihy. Příběhy si přišli poslechnout jak naši rodiče, spolužáci, tak i někteří učitelé. Myslíme, že mělo velký úspěch, bylo to příjemně strávené odpoledne. Jsme rádi, že jste nás přišli podpořit.

Jako ochutnávku z naší knihy nabízíme několik příběhů.

žáci 9. A a 9. B

**Třída IX.A a IX.B Vás zrou
na autorské čtení Velké knihy
pohádek a příběhů ...**

Kdy?

18. 10. 2012 od 15:30

Kde?

ZŠ Sušice, Lerchova 1112
třída VII. B

Na co se můžete těšit?

Uslýšíte několik příběhů z naší
knihy. Bude připraveno i malé
občerstvení.

**Těšíme se na Vás a doufáme,
že nás přijdete podpořit!**

Divoch

Aneta Daňková

Stály jsme se Zirou v klidu a potichu, schovány za hustým křovím, a číhaly na kořist. Obě jsme úplně v klidu vyčkávaly na vhodný okamžik pro útok. Připravila jsem si do ruky laso, z čehož Zira usoudila, že se blíží náš čas a nervózně přešlápla. Kořist zavětrila a zaposlouchala se naším směrem. „Krucí!“ sykla jsem, když mi došlo, že nemáme šanci, aby nás kořist neodhalila. A bylo to tak. Mustang znervózněl a pro jistotu se rozhodl utéct tryskem pryč pláněmi. „Teď nebo nikdy!“ pobídla jsem Zirou, pro které start z místa jako pro zkušeného reinera nedělal problém.

I přes to jsem ale mustanga podcenila, můj prvotřídní reiner se k divochovi nedokázal ani přiblížit. Naposledy jsem se z hluboka nadechla, pobídla jsem Zirou a pokusila se jí povzbudit „Hijé, holčičko. Hijé!“ Zira vyrazila tím nejstřeštěnějším tryskem, jakým jsem ji kdy viděla běžet. Divoch měl náskok, ale už teď jsem nepochybovala, že ho máme. Během minuty už se Zira tiskla na mustangův bok a já nad hlavou roztočila laso a hop! „Ano! Máme ho,“ zavýskla jsem, když se smyčka stáhla na divochově krku. Pěvně jsem zasedla do nejhlubšího místa v posedlí mého sedla a obmotala laso rychle kolem hrušky sedla. Tah mustanga byl opravdu silný, ale pro Zirou, jak se zdálo, žádný problém. Po její zkušenosti ve westernových soutěžích, zejména cuttingu potom po několika rodeích a v mládí absolvovaném býčím zápase jí nemohlo překvapit prostě nic.

Když mustang konečně zastavil, začal se podle očekávání vzpínat. To byla moje ideální příležitost. Popadla jsem druhé laso a při vzpínání jsem laso hodila a snažila se chytit do lasa divochovu přední nohu. První dva pokusy byly plané, na třetí to ale vyšlo. Povolila jsme laso svíjející divochův krk a mustang se rozhodl zkusit utéct. V tom jsem stáhla druhou smyčku. Divoch samozřejmě váhu na třech nohách neudržel a pomalu se svalil na zem.

Rychle jsem seskočila ze Ziry a injekční stříkačkou vpíchla divochovi slabou uspávačku. Když spal, odjela jsem se Zirou na ranč a vrátila se pro mustanga i s přepravníkem. Byl to opravdu lehký odchyt mustanga, to těžké mělo ale teprve začít.

„Už se probudil? Už se probudil?!?“ na matku jsem doléhala dlouho. Už jsem ale předem věděla, že jakmile je rozčilená, vlastnictví mustanga mi jen tak neprojde. „Stokrát jsem ti říkala, ať toho s tím mustangem necháš! Mohlo se ti něco stát, proč si nezavolala, aby ti jel otec pomoci?“ mamka zhluboka polkla, nejspíš proto, že odpověď na svou otázku znala. Přejela jsem letmo očima po pokoji. „A copak jsem mu mohla zavolat? Myslíš, že by mi pomohl? Nebo kdokoli tady? Všichni se táty bojíte, nikdo si tady nedovolí říct ani vlastní názor! Ale taková já nejsem.“

Maminčina otázka mě hrozně rozčílila. Táta totiž vlastní prvotřídní závodní koně, převážně reinery, ale i pár parkurových koní a jednoho dostihového. Zirou, kterou jsem od něj dostala, koupil hned po tom, co vyhrála po třetí za sebou National Western Show. Všichni se táty bojí, aby je nevyhodil. Zaměstnává totiž spousty lidí, ošetřovatele, veterináře, pracovní jezdce, závodní jezdce a spousty dalších. Já jsem ale nikdy nebyla závodní typ, Zira je jediný

kůň, se kterým jsem kdy závodila. Ale to jen párkrát. Zajely jsme jich asi šest, z toho čtyři velice úspěšně, na prvním až druhém místě. Můj sen byl dočista jiný, já jsem si sebe vždy představovala na krásném koni, s westernovou výbavou, se kterým se proháním po pláních plným tryskem. Ale ne na ledajakém koni, na mustangovi! A teď to bylo tady.

„Už se probudil !!“ křičela jsem, když jsem běžela přes dvůr ke kruhové ohradě, ve které mustang byl. „Ty za ním ale nejdeš.“ Něčí ruka mě pevně chytla za paži a přitáhla mě k sobě. Byl to táta. „Co? O čem to mluvíš?!“ zakřičela jsem naprosto nechápavě. „Mělas zakázané ho chytat! Řekl jsem, že ho nesmíš chytat!“ snažil se mě od něj rozdělit. To ale nepřipadalo v úvahu. Vytrhla jsem se z jeho pevného sevření rukou a šla si za svým mustangem. „Už jsem plnoletá, nic ti do toho není !“ Patřila mi jedna třetina ranče a pozemků, kterou mi táta

daroval, už když jsem byla maličká. Nebyla jsem hloupá a nechystala jsme se nechat o ranč připravit, ani se z něj nechat vyhodit. Na to nikdo neměl právo.

Potom jsem ho uviděla, běhal divoce kolem dokola v kruhovce a taky tam a zpět, vyváděl jako to nejdivočejší zvíře, které jsem kdy viděla. A bylo to tak. Byly jí asi tak tři divoké roky, o tom, že se narodila v divočině, nebylo pochyb. „To půjde. Budeme tým.“ Zapřemýšlela jsem nad tím, jaké to bude, prohánět se na takovémhle koni. „Klid, klid To bude dobrý, hochu. Všechno bude v pohodě... My si budeme rozumět!“ šeptala jsem, když jsem stála vedle kruhovky, kde to úžasné zvíře tak řádilo. Nezdál se ale, že by si přál být spolu se mnou tým. Pokaždé, když jsem přistoupila blíž ke kruhovce, zlověstně sklopil uši, vycenil zuby a rozběhl se na mě. Řekla jsme si ale, že to chce čas.

Tři týdny jsem se chodila jen koukat blíž a blíž ke kruhovce, až se mi zdálo, že mu nevadím, ani když jsem stála úplně u kruhovky. Ten podvečer jsem se odhodlala vejít dovnitř. Nebyla jsem ale blázen a nečekala jsem, že by mě přivítal. Vplížila jsem se do kruhovky. Vtom si mě všiml a připravil se na mě zaútočit, na to jsem ale byla připravená. V tu chvíli jsem na zem jeho směrem hodila jablko, lekl se a já stačila vyběhnout z kruhovky. Po několika sekundách ho začala zajímat ona věc, co spadla na zem. A takhle vlastně uplynul celý týden, každý den jsem mu chodila házet do kruhovky jablka.

Poslední dny už vlastně ke mně nešel za účelem útoku, ale věděl, že už mu něco nesu. Posledně to ale úplně klaplo. Tentokrát jsem jablko nehodila, když se vydal mým směrem, zůstala jsem stát s jablkem na dlani. A opravdu! On přišel. Opatrně si jablko vzal a čekal, co se bude dít. Využila jsem příležitosti a rozhodla se ho pohladit. A ano! Všechno šlo jako po drátkách, on se to naučil, on to chápal. Věděl, že člověk rovná se něco příjemného a né predátor.

Proto nebyl problém ani v nasazení ohlávky, někdy jsem si říkala, jestli chycení mustanga nebyl jen sen a tohle je obyčejný mladý Quarter Horse. Přišel čas na vodění a já si byla jistá, že to vyjde. Nejdříve byl problém s tlakem, ale nic co by nevyřešila jablíčka. Za vlastně necelé dva měsíce jsem s ním začala pracovat jako s obyčejným koněm na úrovni asi tak ročka až dvouročka. Začala jsem se ho dotýkat na hřbetu a občas jsem mu tam položila hadřík nebo kartáč. Cítila jsem hřejivý pocit u srdce, ne ze mě, ani ne z něj, z nás! Bylo to něco skvělého, něco úžasného a báječného. Nikdy jsem necítila takovou pýchu a vlastně radost. Potom se ale stalo něco, co změnilo jeho, co změnilo mě, ale ne nás.

Spirit, jak jsem svého divokého hřebečka pojmenovala, už chodil i do výběhu, jeho výběh byl ale menší a velice, opravdu velice dobře zabezpečený a od klisen tak daleko, že za celou dobu ani jednu nezahlédl. Pracovat jsme ale chodily do kruhovky, do které vedla po otevření z výběhu cestička, nikdy jsem ho tam vedla, ale jen přeháněla. To jsem se ale rozhodla změnit. Nasadila jsem mu ohlávku, připnula vodítko a oba jsme vykročili jistým krokem k východu, najednou se ale východ otevřel do kořán a Spirit pochopil, že nejdeme po cestičce, která je ohraničená. Vytrhl vodítko, srazil mě k zemi a vydal se na útěk. Začala jsem na něho zoufale volat: „Spirite! Spirite, ne! Vrať se. Prosim vrať se.“ Rychle jsem se zvedla odhodlaná ho chytit. Znovu jsem zavolala, Spirit zastavil a ohlédl se. Nevrátil se, ale nechal mě dojít až k němu, chtěla jsem ho znovu chytit. Ale rychle trhl hlavou, abych nepřipnula vodítko. Nechácala jsem, co se děje, ale vodítko jsem zahodila. Položil si hlavu na mé rameno a tiše zaržál. A já tehdy pochopila, co jsem provedla. Vzala jsem mu to jediné, co má, svobodu. Tu nezkrocenost, ten temperament, o to jsme se ho snažila připravit. Nikdo nemá, neměl a nikdy nebude mít právo zkrotit mustanga. Právě mustangové psali dějiny Divokého Západu, všude, kde byly stopy osadníků, nechyběl otisk kopyta. Lidé se je snažili zkrotit, ale není možné zkrotit něco tak úžasného a dokonalého. Oni musí žít tak, jak žijí už věky, bez udidel, sedel a podkov. Ale hlavně, bez člověka.

Do očí mi vhrkly slzy při myšlence, že se musím rozloučit s mým jediným přítelem. Ale bylo to tak. Pochopila jsem, co kvůli mně vytrpěl, hodně jsme mu toho teď dlužila, alespoň tu svobodu. Zvedla jsem jeho hlavu a něžně ho pohladila po šíji. „ Máš pravdu, nikdo nemá právo ti brát to, co je tvé.“ Při těch slovech mi sjela slza po tváři a já se na něj naposledy zamilovaně podívala. Sundala jsem mu ohlávku a ještě jednou ho políbila na nos. „Tak jdi, kamaráde... Jdi.“

Řekla jsem si, že musím být silná. To, co jsme právě dělala, byl teprve ten největší čin v mém životě. „Tak už běž! Utíkej! Jak nejdál jen můžeš! Utíkej tam, kde tě nikdy nenajdou!“ křičela jsem za ním, když běžel pryč. Byla jsem tak smutná a zároveň šťastná jako ještě nikdy. Ale nikdo a nic mi už nevezme, že tu byl. Byl tu se mnou. Byl můj. Je můj pořád a vlastně nikdy. „Ale bylo to správné...“ řekla jsem jistě a se vztyčenou hlavou. Utřela jsem si slzy a v průběhu života jsem se vrátila zpět k výcviku westernových koní, ale nikdy jsem už nezapomněla na koně jménem Spirit. Už nikdy.

Příběh Klér Harrysnové

Andrea Bartošová - Kateřina Marková

„Tak tuhle větu nám přeloží.....třeba Klér Harrysnová,“ pověděla žákům paní učitelka francouzštiny Loutnová. „Ano, tato věta znamená krásné a veselé prázdniny,“ řekla poslušně Klér. „Správně Klér, a tímto vám přeji krásně strávené prázdniny,“ řekla paní učitelka vesele a najednou zazvonilo. Děti se vesele rozběhly ze školy. A právě tady začíná příběh Klér Harrysnové.

Když Klér přišla domů, maminka byla v pokoji. „Co to děláš mami?“ „Ale nic, zařídili jsme ti doučování.“ „Ale mami, to všechno chápu, ale proč mi balíš věci?“ řekla drze Klér. Po pár minutách to Klér došlo. „Já jedu na intr?“ Maminka už na nic neodpovídala. Klér se naštvála, běžela do pokoje a zabouchla dveře.

„Kde je Klér?“ zeptal se otec, když přišel domů z práce. „Ale je uražená. Řekla jsem jí, že jede do internátu a ona se urazila,“ odpověděla maminka. „Domluvili jsme se, že to ještě necháme a nebudeme jí to říkat. A ty jí to řekneš? Ale to jsme si nedomluvili,“ už křičel tatínek. „Nechte toho. Nehádejte se

kvůli mně. Já tam pojedu,“ řekla Klér, když vyšla z pokoje a zase se zavřela. „Mají pravdu? Třeba je to pravda, že jsem jen na obtíž. Jediné, co mi jde, tak to je muzika a francouzština a tím se přece neuživím. Je mi 17, měla bych začít přemýšlet o tom, jestli je normální hádat se s vlastními rodiči...“ říkala si v duchu Klér.

Když se Klér (den před odjezdem na internátní školu) musela rozloučit s kamarády, neudržela slzy. „Proč brečíš Klér?“ zeptal se její kamarád. „Ale přijde mi to hrozné, že vás nevidím tak dlouho,“ odpověděla uplakaně Klér. Najednou jí zazvonil telefon. „Ano?“ řekla Klér. „No Klér, tady máma. Musíš přijít ihned domů. Změna plánu. Jede se dneska,“ odpověděla na druhé straně Klérina matka. „No tak jo. Za 15 minut jsem tam,“ odpověděla naštvaně Klér. Naposledy objala kamarády a odešla.

Před domem na ni čekaly kufry. „Rychle, rychle...“ řvala mamka. „Jedeme.“ Klér sklesle sedla do auta. Když odjížděli, rozbřečela se. „Nebřeč, za 2 měsíce jsi tady zpět,“ řekl vesele otec. Klér nechtěla slyšet ani slovo, a tak si nandala sluchátka a šla poslouchat svoje písničky. Říkala, že muzika jí dokáže odtrhnout od reality. A tak jeli celé dvě hodiny do internátu.

Když konečně dojeli, všem spadli čelisti. Byl to nádherný zámek, který si Klér nepředstavovala ani v tom nejkrásnějším snu. Přiběhla k nim stará paní se spoustou energie na rozdávání. „Dobrý den, já jsem paní Kellerová a vy musíte být rodina Harrysnova. Tato mladá dáma je určitě Klér. Vítám vás na internátní škole.“ „Oh, děkujeme,“ řekla slušně mamka. „Tak Klér, snad pozdravíš?“ pošťuchovala jí mamka. „Dobrý den.“ řekla otráveně Klér. „Pojďme, uvedu vás a tobě Klér, ukážu pokoj,“ řekla vesele paní Kellerová.

Uvnitř to bylo ještě krásnější než venku. Po chodbách pobíhali veselí studenti, ale Klériny oči se upoutaly na jednoho mladého kluka s trošku kudrnatými vlasy. Mezi tím paní povídala dál. „Jsou tu žáci s problémovým chováním a s průšvihy ve škole.“ „Aha, tak to

ano. A toto je nějaké populární škola, že?“ ptala se dál maminka. „Ano, tato škola je známa po celé Americe a možná v Evropě,“ chlubila se paní Kellerová. „A tady je tvůj pokoj Klér. Doufám, že se ti tady bude líbit,“ řekla paní Kellerová, když došli ke 100. dveřím. „Tak se měj a mi jedeme,“ řekla mamka a objala Klér.

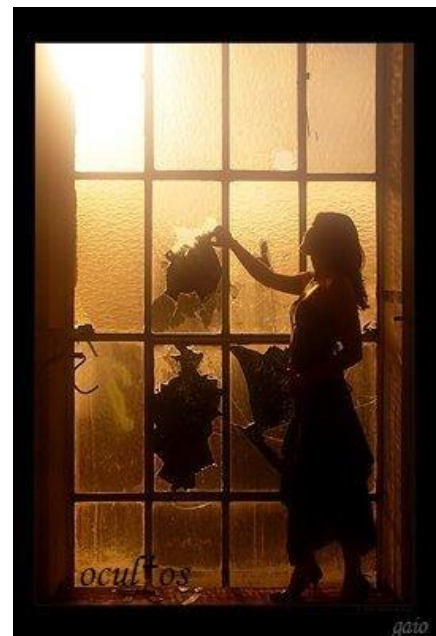
Klér se zabydlovala ve svém novém pokoji, byl malý a šedý. A najednou někdo zaklepal. Klér šla otevřít a nemohla věřit svým očím. Byl tam ten kluk, na kterého se dívala hned, jak vešli dovnitř. „Ahoj, já jsem Louis. Asi budeme sousedi.“ „Oh, ahoj, já jsem Klér,“ odpověděla Klér vesele. Pozvala Louise dovnitř. Chvíli si povídali o místech, kde bydlí, pak zase proč tu jsou a nakonec o rodinách. Bavili se tak dlouho, že si ani nevšimli, že je po večerce. „Ne, to snad ne. Hele, musím jít. Dobrou Klér,“ řekl Louis a políbil Klér na tvář. „Dobrou,“ odpověděla Klér. Klér se šla převléknout a šla si lehnout.

V noci se probudila, protože měla hroznou žízeň. Koukla na hodiny a zjistila, že je teprve 00:00. cítila takový divný vítr a před její postelí se objevila průhledná postava. Klér začala ječet. Po pár minutách to zmizelo. „Asi to byl jenom sen. Nebudu to nikomu říkat,“ říkala si v duchu Klér. Ráno se zase sešla s Louisem. Dost si rozuměli. Díky tomu, že byla sobota, tak ji Louis ukázal všechny tajné skryše po celém areálu školy.

V noci zase Klér viděla ducha. Tyto jevy se opakovaly dalších 5 dní. Až to nevydržela a řekla to Louisovi. „Hele Loui, nemysli si o mě, že jsem blázen, ale v mém pokoji se v noci zjevuje duch,“ řekla rozklepaně Klér. „Hele Klér, já to sice nesmím nikomu říkat, ale v tvém pokoji je vážně duch. Stalo se to už dávno. Byla tady jedna mladá dívka s problémovým chováním. Paní Kellerová si s ní nevěděla rady, tak ji zamkla v pokoji a nepouštěla ji ven. Ta dívka se zbláznila a vyskočila oknem a od té doby v pokoji číslo 100 straší,“ řekl Louis. „A dá se jí nějak zabránit ve strašení?“ zeptala se Klér. „Ano, ale je to velice těžké. Musíš vyřešit proč byla natolik problémová, že ji paní Kellerová nedokázala zkrotit,“ odpověděl Louis.

K večeru se Klér bála spát ve svém pokoji a Louis to poznal. „Hele Klér, jestli se bojíš spát ve svém pokoji, můžeš spát u mne,“ navrhl Louis. „To bych vážně mohla? Tak ano, budu moc ráda.“ V Louisově pokoji si povídali, jestli to půjde nějak vyřešit. A dohodli se na plánu, že v noci půjdou na půdu a najdou tajný deník té holky, která straší v Kléřině pokoji. Deníček nakonec našli. A zjistili, že musí najít schovanou modrou růži a podat ji té dívce. Modrou růži po dlouhém hledání našli a ducha v pokoji číslo 100 tak vysvobodili.

Po dvou měsících si pro Klér přijeli rodiče. „Ahoj Klér. Budeš mi chybět. Byli to nejkrásnější 2 měsíce,“ řekl smutně Louis. „Na tyto dva měsíce nikdy nezapomenu. Ná, tady je moje číslo. Kdykoli zavolej,“ řekla Klér a políbila Louise. Louis jí dal svoje číslo. Pak si volali každý den a nakonec se zase sešli v internátní škole.

V jaké době bys chtěl žít a proč?

Chtěl bych žít v době divokých indiánů. A proč? Protože se mi líbí, jak jezdí na koních a jsou pomalováni různými barvami. Loví zvířata, aby přežili. Bojují o svá území proti ostatním kmenům. Toto se mi na nich líbí, ale je i spousta jiných věcí, které obdivuji. Je to jejich životní styl, válečné umění, které uplatňují v boji i při lovu zvěře. Ale nejvíce obdivuji šamany, kteří dokáží neuvěřitelné věci. Když nějakého válečníka při boji zraní, šaman dokáže i nemožné a s pár bylinkami a zaříkadly ho vyléčí. Toto ale není vše, dále mají na dobu, ve které žili velice pěkné a pevné stany, kam se vešlo až nad třináct osob. Ve stanech probírali různé věci, válečnou strategii, ochranu vesnice, zabíjení obětí, stavění nových stanů, ...

Tato doba se mi hrozně líbí, je taková plná napětí a rád bych tak zkusil žít taky.

Tomáš Vichr, 9. B

Občas mám pocit, že bych nejraději žila v jiné době, ale zjistila jsem, že jsem nakonec ráda, že žiju tady a teď.

Krása středověku, zajímavý antický svět? To je všechno velice pěkné. Ano, svět byl určitě krásnější, bez hypermarketů a dálnic. Život byl jednodušší. Člověk se nemusel rozhodovat, jestli koupit boty obyčejné nebo značkové, většinou byl rád, že měl vůbec nějaké. Jenže i tehdejší lidem bylo zle, i tehdejší lidé byli nemocní. Na mnohé nemoci pomohly babky kořenářky se svými bylinkami, ale co třeba taková bolest zubů? Myslím, že pak následovala jen jedna možnost – zub vytrhnout. A co teprve zlomeniny, záněty, záchvaty padoucnice, která mnohdy způsobila obvinění nemocného z čarodějnictví.

Současná doba je doba, kterou znám. V tomhle světě se myslím orientuju a i když je velká spousta věcí, která mě přivádí k šílenství, pořád je to svět, který znám a za jiný bych ho nevyměnila. V 18. století bych nevěděla nic o Harrym Potterovi a už vůbec ne o MP3 přehrávači, počítači, televizi ani internetu. Tahle doba je šílená, ale pořád je nejlepší, jakou znám.

V jiné době bych žít nechtěla. Těším se na další zážitky s kamarády. Těším se, až si znovu přečtu všechny díly Harryho Pottera. Těším se, až si namíchám hudební mix z Rytmuse, Adele, Reagan

a až si konečně s kamarádkou zatančím gangnam style. Těším se, až zase se sborem vyrazíme na celosvětovou soutěž do Ameriky

Adriana Březinová, 9. A

Každý člověk má své vysněné místo, dobu i čas. Kdybych se měl zamyslet, v jaké době bych chtěl žít, tak bych si vybral asi pravěk.

Lidé se zde nezabývali dnešními věcmi jako: musíš dojít vysypat koš, vypni ten počítač a jdi se učit. Lidé v té době neměli vůbec ponětí, proč vůbec svítí to na obloze a proč je to najednou pryč. Mohli snít o věcech, o kterých dnes víme skoro vše. A to bylo super. Oni měli radost z maličkostí jako třeba: prší, svítí sluníčko, někde slyším šumět řeku, ...

V této dnešní době máme střechy, haly a spoustu obchodů. Lidé jsou dnes zvyklí, že mají úplně všechno. A to je hodně špatně. Lidé v pravěku mohli objevovat nové a nové věci, zvířata a místa. Má dnešní člověk vůbec radost, když je venku hezky, když je pořád zavřený v kanceláři, bytě, domě, pokoji, hale, ...?

Tím chci jenom říct, že by měl člověk trávit více času venku, v přírodě, a ne tím, že by jí pořád ničil a poškozoval.

Jan Procházka, 9. A

Často si kladu otázku, jaké by to bylo, kdybych žila v budoucnosti. Možná bych neměla tolik problémů. Možná by se žilo lépe, vše by bylo jednoduché. Nikdo by se netrápil, ale co když bude budoucnost horší? Co když se lidé budou nesnášet? O tom můžeme jen spekulovat. Nikdo z nás neví, co se stane. Proto upřednostňuji přítomnost.

Jsem opravdu ráda, že mám tak úžasnou mamku, bráchu, nádherného kocourka a pravé přátele. Asi vám přijde komické, že mám jen dvě pravé kámošky, které mi pomohou, samozřejmě mám i jiné kamarádky, ale tyto dvě holky pro mě znamenají všechno.

Hodně lidí si myslí, že je přítomnost zkažená. A co je na tom? Vždy musí být něco dobré a něco zlé. Ale je pravda, že přítomnosti má své mouchy. Jsou to například počítače. U počítače trávíme nejvíc času. Proč? Počítače nám ubírají čas, kdy můžeme být venku s lidmi, na kterých nám záleží. Vyhodila bych počítače z okna i se zkaženými dětmi. Dnešní děti jsou hrozné, mají počítač, mobily a samé vymoženosti, ale pořád jim to nestačí. Já jsem jako malé dítě měla kamarády a rodinu a to mi bohatě stačilo. Počítač mám ráda, protože si přes něj můžu psát s kamarády, ale i přes to bych ho vyhodila. Určitě je lepší si popovídat osobně, než si jen psát přes obrazovku.

Je to zvláštní, ale opět bych se sama sebe zeptala, jestli je lepší žít v přítomnosti nebo budoucnosti. Jsem za přítomnost ráda, protože mám vše, na čem mi záleží. Z budoucnosti mám spíše strach.

Dominika Brejchová, 9. A

V době, ve které bych chtěla žít, to se nedá až tak snadno říct, protože v každé době je něco. Já za sebe můžu napsat, že bych chtěla zkusit žít v té době, kdy se lidé neměli až moc dobře, ne že bych o to stála, ale chtěla bych to zažít už z toho důvodu co museli prožít, co museli zkusit, když byla válka, co to pro ně muselo být. Museli žít tak, jak jim to život dovolil. Myslím si to z toho důvodu, že dnešní naši dobu vidím jinak než ostatní, vážím si toho, co mi někdo řekne a nebo dá. Uvědomuji si, jak to lidé v době války měli těžké, o kolik přišli blízkých a členů rodiny. Nevím, proč mě tolik upoutala doba válek, ale pokaždé když sleduji nějaký válečný film nebo dokument, rozbřečím se, protože vím, že základ je vždy pravdivý.

Pro spoustu dnešních lidí je nejdůležitější vzhled nebo to kolik kdo má peněz. Když ti někdo nabídne pomoc, automaticky za to čeká nějakou odměnu nebo se ani žádný takový člověk nenajde, který by ti pomohl jen tak z dobré vůle. Lidé si spoustu věcí neuvědomují, náhodou někomu neseďm a hned si na mě hledají nějakou chybičku, pro kterou by mě odsoudili. Lidé si spoustu věcí neuvědomují, všechno by chtěli, ale většina z nich si neuvědomuje, že život jim nedá nic zadarmo.

Myslím, že doba, ve které žijeme bude postupem času horší a horší. Pro mě je to docela smutné, ale nic s tím asi neudělám. Jedna věc je na tom všem snad nejhorší, každý

závidí místo toho, aby se měli rádi. Zdá se mi, že takhle přemýšlím asi jenom já, možná se pletu, ale jsem za to ráda, že mám takový názor a nedělám si z toho srandu jako ostatní, beru to jako vážnou věc, já se za to nestydím. V minulosti byly mezi lidmi také různé problémy a lidé měli také své chyby, ale alespoň si jeden druhého a sami sebe vážili a přes všechno se měli pořád rádi.

Lucie Prokopová, 9. B

Byl pátek večer asi v polovině prázdnin. Navečeřel jsem se, a protože nebylo nic v televizi, umyl jsem se a šel jsem si lehnout. Ležel jsem a přemýšlel o různých věcech a najednou jsem zpozorněl. Uprostřed pokoje asi dvacet centimetrů nad zemí pulzovala velká světelná koule. Jako by mě něco nutilo, vstal jsem z postele a pomalu šel k ní. Pokoj se zatočil a já zmizel v kouli.

Ocitl jsem se ve veliké hale plné složitých přístrojů, které obsluhovala spousta lidí v bílých pláštích. Všichni se ke mně nadšeně seběhli a chtěli mi zadat nové úkoly. Vyvíjeli jsme nezničitelného robota – vládce – a já jsem byl šéf celé skupiny. Robot byl těsně před dokončením. Po několika měsících pilné práce jsme zorganizovali zkušební akci v terénu. Všechno probíhalo podle našich představ, robot si vedl skvěle. Reagoval na všechny překážky a vítězil. V jeho blízkosti se náhle objevila zase ta velká koule. Rozběhl jsem se k němu, abych ho před ní varoval. „Znič ji!“ stihl jsem zavolat. Vtom se kolem nás vše zatočilo a koule nás „včucla“ oba.

„Už spíš?“ Do pokojíku ke mně nakoukl taťka. V tom okamžiku se robot zmenšil na velikost Gormita a splynul s ostatními hračkami na koberci. „Ne, ještě si tady válčím.“ „Tak už jdi spát, zítra brzo vstáváme.“

Jiří Janda, 6. B

Fantastické prázdniny s dinosaury

Viky, Karolína, Nikki a Bára se časně ráno probudily. Bylo krásné ráno a v pokoji voněly květy. Odpoledne se dívky rozhodly, že si udělají piknik u řeky Dyje. Když dorazily, Nikki zakopla o balvan. Viky, Bára a Karol ji šly zachránit. Bylo 14:17, najednou se všechny kameny zvedly do výše a začaly se točit kolem nich. Ale co to?! Když kameny spadly opět na zem, celá čtveřice se ocitla v minulosti. Přesněji řečeno v době dinosaurů.

„Co se stalo?“ vykřikla Karolína. Bára neměla tušení. Nikki a Viky řekly, že jsou možná v období zvaném druhohory. Karol i Bára přikývly. Nad děvčaty se objevily opravdu gigantické tlapy dinosaurů. Dívky přemýšlely, kam se před nimi schovat. Vždyť by je přece jenom mohli udupat. Karol napadlo, že se půjdou schovat za obrovskou skálu. Všechny byly pro.

Když skončil chaos, holky vyšly ven. Byla tu spousta pralesů. Svezly se na býložravých dinosaurech. Cestovatelky bloudily tajemnou džunglí. Cestou poznaly spoustu vyhynulých rostlin a živočichů. Když se procházely malou uličkou, viděly obrovitánské stvoření. „Á, áá, Tyranosaurus Rex“, vykřikla Viky. Jeho veliká noha málem rozšlápla Nikki. Naštěstí se dokázala vyhnout. Dívky si připadaly proti Tyranosaurovi Rexovi jako hmyz. Byly vyděšené. Však se zas před tou velikou bytostí brzy schovaly do dvou dutých stromů.

Našly tam dvě vajíčka. Zřejmě patřila dinosaurům. Chtěly je pozorovat při líhnutí, a proto udělaly altán z banánového listí, kde vajíčka uschovaly. Po několik dní jedly jen banány a kokosy. Pily jen vodu z říčky. Pak si všimly, že tu jsou i zvířata a vydaly se lovit. Chytily pět ryb. Měly to štěstí, že byly všechny skautky a rozdělaly oheň raz dva. Snědly ryby a šly spát. Vajíčka se mezitím vylíhla. Zjistilo se, že jsou to býložravci. Když dinosauri vyrostli, našly svou rodinu.

Dívky poznaly jejich doupě a spřátelily se s nimi. Klouzaly se po jejich hřbetě a dva dny si takhle pěkně užívaly. „Ach, co se to děje!?“ řekla Nikki. Kameny se zas začaly točit kolem nich. Ani minuta neuběhla a byly v České republice doma a zase ve 14:17. Měly tolik zážitků. A svým dětem to budou vyprávět jako pohádku. Na tohle dobrodružství nikdy nezapomenou.

Karolína Kremlíková, Viktorie Renčová, Nikki Ciminato, děvčata z 5.C

Hlas zavolá: „Na tohle jsem čekal nejmíň tři sta let. Všichni, kteří si měli vybrat si vybrali jedny z dveří a utápí se ve svém žalu dodnes. Ale ty máš od všeho kousek. Rozum, štěstí i lásku. Jsem rád, že jsem takového člověka jako ty poznal. A utíkej na svět! Jsi volná.“ „Ale ... já ...“ Jenže než to stačím říct, jsem v bazénu a koukám na žraloky skrz sklo. Nestačila jsem mu ani poděkovat. Utíkám za maminkou, aby o mne neměla strach. „Mami, mami, už jsem tady. Jsem v pořádku, nic mi není!“ „Ale zlatíčko, já vím, koukala ses jen támhle na žraloky. Nebylo to ani pět minut.“ Aha, takže jsem vážně asi blázen...

Míša Hejplíková, 8. A

Probudila jsem se v bílém pokoji s jednou dírkou.

Do klíčové dírky jsem jenom očkem nakoukla a uviděla jsem krásné čisté moře se žhavým sluncem a poletujícími ptáky. Najednou se z ničeho nic objevilo zemětřesení a já se ocitla úplně někde jinde. Dírka zmizela a já uviděla medvědy, eskymáky, tuleně a vzpomněla jsem si, že jsem v Arktidě. No a mám po teplíčku. Krčila jsem se v klubičku, když jsem zaslechla strašný hluk a se mnou vše mávalo. Vykoukla jsem ven a tam tanky, vrtulníky. Ano, byla jsem ve druhé světové válce. Ach jo, já mám ale smůlu, proč nemůžu být v nějakém teplém, klidném a hezkém prostředí? V tu chvíli se pokoj obrátil naruby a zpět a z dírky se začal sypat písek. Stěny, které byly bílé zrudly a rozpálily se. Kam jsem se to zase přenesla? Do pouště, jinak si to nevysvětlím. To se ví, chtěla jsem teplo, mám teplo. V tom strašném vedru jsem si připadala jak grilované kuře. Prosim čerstvý vzduch, já chci vzduch! Kymácení, otáčení a už se zase přemisťuju. Teď už jsem u dírky v cukuletu a jásám. Dostala jsem se ke krásnému jezeru. Bylo tu dost klidu na přemýšlení. Proč? Jak? „Au,“ vyjekla jsem. No aby ne, když jsem si sedla na připínáček s cedulí PŘENÁŠEDLO. Otázky byly zodpovězeny. Cedulka musela spadnout při zemětřesení. Prázdná bílá místnost se proměnila v krásnou terasu a klíčová dírka se změnila v dalekohled. Své putování bych si klidně zopakovala.

Diana Valentová, 8. A

Kdybys mohl, vyměnil bys Vánoce za něco jiného?

Vánoce jsou svátky klidu, lásky a odpuštění. Jsou to nejkrásnější dny v roce. Pro dospělé jsou Vánoce spíše velikánské utrácení peněz za dárky pro své ratolesti. Ale pro malé děti je to mnohem více. Magický den, na který čekaly 365 dní.

Vůně punče se vine celým městečkem. Malé děti si hrají ve sněhu. Stavějí si sněhuláky, hrají sněhovou válku, některé se učí lyžovat a jiné zase sáňkují. Všichni čekají na den 24. prosince.

Maminka připravuje štědrovečerní večeři, děti ujídají cukroví, zdobí se stromeček a všichni se slavnostně obléknou. Před večeří poděkujeme za vše, co je k jídlu a začíná se večeřet. Na dětech je vidět nedočkavost. Když všichni dojí, děti zaslechnou zvoneček. Konečně..., Ježíšek přišel. Děti se rozběhnou ke stromečku a vidí velikánskou hromadu zabalených malých i velkých dáreků. Dlouhé čekání se vyplatilo. Rodiče jsou hodně rádi, že svým dětem udělali dárečky radost. I ta největší „kravinka“ udělá člověku radost.

Druhý den rádo si děti ještě užívají své dárečky. Tak a teď už nám nezbyvá nic jiného, než čekat na tento magický den celý dlouhý rok. Kvůli tomuto kouzelnému období bych Vánoce rozhodně za nic na světě nevyměnila.

Andrea Bartošová, 9. A

Vánoce bych za nic na světě nevyměnil.

Proč měnit něco zrovna za Vánoce, když je to jedno z nejkrásnějších období v roce. Všichni jsou na sebe hodní, milí a k sobě vstřícní. Jsou to svátky klidu a pohody. I u nás doma se

všichni sejdeme, taťka má dovolenou, mamka, sestra a já prázdniny. Tak je to určitě i v jiných domácnostech, že se všichni sejdou doma a užívají si volna. Pomáhají si s přípravami, s pečením vánočního cukroví, s vánočním úklidem a po tom všem přijdou za odměnu Vánoce.

Štědrovečerní večeře, stromeček, dárky, pohádky, procházky, návštěvy příbuzných a známých. Je pravda, že byly Vánoce veselejší, když jsme byli se sestrou malí. Věřili jsme na Ježíška a měli jsme velkou radost z hraček a maličností. Dnes je to trochu jiné, dnes už na Ježíška nevěříme. Je pryč ten strach, jestli jsme byli dost hodní, jestli nám Ježíšek něco přinesl. Není to už takové překvapení. Ale rodiče se vždy snaží nás něčím překvapit. To je od nich milé. Většinou se jim to podaří a máme taky velkou radost.

Myslím si, že je kolem nás spousta lidí, kteří by Vánoce určitě vyměnili. Například u nás v paneláku. Někteří jsou sami, nikoho nemají, nebo mají a přesto jsou sami. Nikdy bych nechtěl, až budu starý, abych byl o Vánocích sám. To bych ty Vánoce nejraději vyměnil, za rodinu s kterou bych mohl být.

Doufám, že celý život budu žít s myšlenkou, že bych Vánoce za nic na světě nevyměnil.

Michal Švarc, 9. B

Milý Ježíšku,

možná ti přijde divné, že Ti píši dnes, dne Štědrého ve dvacet hodin večer, i když jsi náš dům již navštívil. Já ale půjdu ještě k babičce, u které bych rád našel dopis pro mamku, která mi stále nechce dovolit airsoft a nový fotoaparát. Pro tatku přines nové auto, jelikož to staré se již rozpadá a vypadá ošklivě. Přivez mu nový vůz Suzuki 5j Samurai. Já vím, že ho máme, ale tento rok již neprojde STK. Nejhezčí by byl stříbrný typu pickup. Přídavná střecha vzadu by byla nejhezčí černá. Na náhradní kolo dej kryt, který bude také černostříbrný. Ten starý džíp dá tatka totiž na chalupu a tam mě bude učit řídit.

Mému bratrovi přines malé auto, takové, které funguje na baterii a jezdí. Brácha by byl jistě rád, že mě může nechat v klidu na počítači.

Babičce přines nové rádio. Tomu starému totiž nejde ovladač a babičku nebaví pro něj chodit do kuchyně, kde mají rádio s ovladačem, který funguje i na to její. Já bych si to staré vzal, aby ho babička nemusela vyhazovat a plnit jím skládku.

Strejdovi a tetě přines nový počítač. Nějaký, který by stačil strejdovým programům. Ten starý by se také nemusel vyhazovat. Mohl by například jít k babičce, která má televizi, jež funguje i jako monitor. Babička by měla jistě radost, že nemusí chodit hrát karty do pokoje. Určitě by nás ráda nechala na něm hrát i jiné hry, když jsme u ní na návštěvě.

Zapomněl jsem ještě na zvířata. Tetin pes Bady si rád hraje s tenisovými míčky. Mohl bys mu jich několik přinést. Ušetřilo by mi to pracné hledání a Bady by si víc užil hraní. Naši kočce přines novou spací židli, která by nahradila dosavadní židli pro mimina. Mohla by mít zabudovanou skříňku, kde bychom skladovali kočičí konzervy, pro které mě nebaví chodit do sklepa.

Pro sebe nechci nic. Děkuji za všechny, kteří obdrží dárky.

Kuba Řáha, 8. A

Zázračná Susi

Jednoho krásného, zasněženého dne se Susi Lunová přistěhovala se svou matkou a otcem do malé vesničky Sunny Tree. Bydleli v malém útulném domečku.

V pondělí 2. prosince si Susi uvědomila, že ještě nenapsala dopis pro Santu. „Mami? Kam si dala ty vánoční papíry?“ „Susi, co to plácáš. Žádné vánoční papíry nemáme. Ty se Santou jsem vyhodila minulý rok.“ „Děláš si srandu? Na co mám napsat ten dopis?“ „SUSI! Tys ho ještě nenapsala?“ „Mami! Včera jsme přijeli a já na to neměla čas. Ale já za to nemůžu. Kvůli vašemu hloupému stěhování nakonec zapomeneme i na Vánoce. Pokud mi chceš pomoci, sežeň mi nějaký vánoční papír.“ „Nebuď na mě drzá Susi! O Vánocích se mají mít všichni rádi, jinak ti Santa žádné dárky nepřiveze.“ „Milá maminko. Žádný Santa neexistuje. Dárky nám stejně dáváte Vy. Všichni to ví až na malé děti.“ „Susi, nechme těch řečí. Vánoční papír si můžeš vyrobit sama. V knížce po tvé babičce je návod. Zkus to, Santovi se bude vyrobený vánoční papír líbit víc než koupený.“ „No dobře.“ Susi to řekla dost zduděným tónem, ale ve skutečnosti se jí ten nápad moc líbil.

Po 2 hodinách měla Susi papír vyrobený a měla na něm napsaná i přání. Přála si, aby byli všichni spolu, aby se měli všichni moc dobře...

Večer dala dopis za okno a šla na počítač. Přihlásila se na Facebook. Asi po pěti minutách jí přišla zpráva od Jeremyho. „Mě napsal Jeremy? To není možný.“ Zanedlouho si chatovali, až z toho Susi bolely prsty. Susi: „Ahoj Jeremy. Jak se máš?“ Jeremy: „Ahoj Susi. Mám se skvěle, protože jsem se dozvěděl, že ses přestěhovala do Sunny Tree.“ Susi: „Proč jsi tak šťastný?“ Jeremy: „Protože tu bydlím taky.“ Susi: „Cože ty tu bydlíš taky?“ Jeremy: „No jasně. Je to úžasné město.“ Susi: „To je super. Už jsi napsal Santovi?“ Jeremy: „Jo. Koukám, že je dopis pryč. Taky ti zmizel?“ Susi: „Jo, ale budu muset jít s mamkou vařit večeři. Ahoj.“ Jeremy: „Ahoj.“

Susi vypnula počítač a celá rozzářená se rozeběhla zpátky do kuchyně. „Ahoj mami. Co budeme vařit? Jo, Santa mi už odnesl dopis.“ „Ahoj Susi. Uděláme si omelety a potom pečená jablka. Prosím tě zavři okno, sněží mi na polévku.“ „Mami, co blázníš? Tolik jídla? Kdo to bude jíst?“ „Má přijít babička s dědou.“ „A kde je taťka? Myslela jsem, že je doma.“ „Je doma, do práce nejel, protože si vzal volno. A teď jel pro tetu Anču na nádraží. Venku to děsně klouže a Anča měla nedávno zlomenou nohu. Teď mi prosím nakrájej zeleninu. Musím udělat salát k omeletám.“

Jakmile dorazila teta Anča, taťka a děda s babičkou, celým domem se rozvoněla večeře. Všichni si povídali, smáli se a vyprávěli si vánoční příběhy.

Druhý den šla Susi ven. Vzala si sánky a rozeběhla se krásně zasněženou ulicí. Najednou viděla, jak proti ní něco letí. Rychle uskočila a běžela se podívat, co to bylo. Ten letící předmět zahnul do slepé uličky vedle jejich domu. V tu chvíli si něco odkašlalo. Susi se hrozně lekla. Chtěla zakřičet, ale neudělala to, protože spatřila Santu. „Ahoj slečinko.“ „Ahoj Santo. Jmenuju se Susi. Susi Lunová od které jsi si vzal dopis.“ Susi se na Santu zářivě usmála, ale ten jen vykulil oči údivem. „Jaký dopis? Já žádný dopis ze Sunny Tree nemám. Právě jsem se letěl podívat do oken, protože v tuhle dobu jsou děti na kopci a hrají si tam všichni společně.“ „Tak proč už můj dopis není za oknem? Včera jsem ho tam dávala a dnes už tam není.“ „Poslyš Susi, je možné, že máte v Sunny Tree zloději. Potřeboval bych to zjistit, ale nemohu. Musím pro dopisy ještě do New Yorku, Ottawy, Kalifornie a do dalších měst. Mohla by si pátrat po těch dopisech ty? Ale musíš sehnat ještě někoho, aby ti pomohl. Sama to nezvládneš.“ „Poprosím Jeremyho. Určitě mi pomůže. Známe se totiž hodně dlouho.“ „Děkuji moc Susi. Hoho hó. Veselé Vánoce.“ „Tobě taky Santo.“

Jakmile Santa odletěl, ozvalo se za Susi. „Páni. Opravdovém Santa. A já si myslel, že neexistuje.“ „Jé. Ahoj Jeremy.“ zvolala Susi. „Taky sem si to myslela, ale je to tak. Pomůžeš mi najít ty dopisy?“ „Jasně.“

Hned po obědě se oba vydali hledat nějaké stopy. Nic nenašli. Druhý den také nic. Až třetí den večer viděli jednoho starého pána, jak chodí okolo domů a bere dopisy. „Kdo to je Jeremy?“ zašeptala Susi. „To je pan Veselý, ale moc veselý nikdy nebyl.“ odpověděl šeptem Jeremy.

Susi a Jeremy sledovali pana Veselého až k němu domů. Pan Veselý bydlel až na samém konci města. Bydlel sám a ven vycházel jenom noci, když šel pro dopisy. „Co teď? Už víme jak mizí dopisy, ale s tím už nic nenaděláme.“ řekl Jeremy. „Já jdu dovnitř. Poprosím pana Veselého, aby nám ty dopisy dal.“ rozhodla Susi. „Ty nemáš strach? Jít k panu Veselému pro dopisy, které právě sebral, je jako jít sebrat hladovému tygroví maso.“ prohlásil Jeremy. „Tak zaprvé. Strach nemám, protože pan Veselý je starý a už nám nic neudělá. A zadruhé pan Veselý není tygr. Tak pojd', přece nejsi srab.“

Susi šla jako první a zaklepana na dveře pana Veselého. „Kdo je tam?“ ozvalo se z domu. „Dobrý den pane Veselý, tady Susi Lunová.“ ozvala se nejistě Susi. „Tebe neznám. Jdi pryč z mé zahrady.“ „Pane Veselý, já jsem se nedávno přistěhovala a chtěla bych se s vámi spřátelit.“ „A k čemu by mi to bylo?“ „Prosím pane Veselý. Mám tady jenom jednoho kamaráda. Jmenuje se Jeremy. Je přátelský. Jsme jenom děti. Prosím Vás. Když jsou ty Vánoce.“ „No tak dobře, ale jenom na chvíli.“ řekl pan Veselý konečně trochu vesele.

Susi vešla dovnitř trochu váhavě. „Dobrý den pane Veselý. Jsem Susi Lun.“ „To už vím. Co chcete?“ „Pane Veselý. Už toho mám dost. O Vánocích nemá být nikdo smutný ani našťvaný.

My se chtěli spřátelit a zeptat se Vás na jednu věc a vy jste nás odbyl.“ řekla Susi už velmi našťvaným hlasem. Pan Veselý sklopil oči. „Omlouvám se Susi. Omlouvám se i tobě Jeremy. Nechtěl jsem na Vás být zlý. Na co jste se chtěli zeptat?“ řekl pan Veselý. Susi předala slovo Jeremymu. „Pane Veselý. My jsme Vás viděli, jak jste sebral ty dopisy pro Santu. Proč jste je kradl?“ „Poslyš Jeremy. Dopisy jsem jako malý psal každé Vánoce a nikdy jsem nic nedostal. Mí rodiče byli velmi bohatí, ale nikdy mi nic nekoupili. Oblečení a takovéhle věci mi kupovala moje babička Eva. Rodiče mi nekoupili nic ani k narozeninám. Byl jsem moc nešťastný. A tak jsem si řekl, že budou všechny děti trpět, tak jako jsem trpěl já. Na mě zapomněli rodiče a na děti ze Sunny Tree zapomen

Santa.“ „Pane Veselý, tohle Váš problém nevyřeší. Santa nás poprosil, abychom od Vás ty dopisy přinesli. Prosím Vás. Když nám ty dopisy dáte, budete z toho mít větší radost, než děti které dostanou dárky. Moc Vás prosím i za Susi.“ poprosil Jeremy. Pan Veselý se usmál, pak zamračil a se smutným výrazem jim podal dopisy. Susi se na pana Veselého usmála. „Děkuji Vám za sebe i za všechny děti ze Sunny Tree. Nebuďte smutný. Letos o Vánocích se Vám splní jedno přání. To mi věřte.“ Pan Veselý se na Susi i Jeremého usmál a řekl. „Budu rád, když za mnou přijdete.“

Když nastal Štědrý večer, vydala se Susi i s Jeremym za panem Veselým. Pan Veselý nebyl doma, ale Susi šla dovnitř. Jeremy na sáňkách přivezl vánoční stromček a ozdoby. Susi přinesla cukroví, nějaké jídlo a dárky. Než se pan Veselý vrátil, přiletěl Santa a poděkoval Susi i Jeremymu za nalezení dopisů.

Když se pan Veselý vrátil, přivítala ho Susi i Jeremy. Pan Veselý zažil krásně Vánoce a konečně měl dobrou náladu.

Od té doby se pan Veselý přátelil se všemi lidmi ze Sunny Tree a těšil se na další Vánoce.

Andělské Vánoce

„Ahoj babi,“ volám na babičku mezi dveřmi. Je týden před Vánoci. Vládne předvánoční nálada, takže je výborný čas na debatování s babičkou. „Ale to jsem ráda, že jsi přišla. Pěkně mě zanedbáváš!“ „Já vím babi, promiň.“ „Všechno odpuštěno! Dělala jsem si legraci. Víš, že toho máš hodně. Pojď si ke mně sednout a vyprávěj, co je nového!“ A nadšeně se na mě zubí. Jenže můžu jí říct úplně všechno? Co když mi neuvěří? Ale zkusit to musím. „Nic moc,“ říkám se sklopenýma očima. „Nedělej héřečku. Poznám, když tě něco trápí... Jsem tady přece déle než ty! Tak copak se stalo, Michalko?“ Začnu tedy vyprávět...

V neděli jsem šly s tetou bruslit na nezamyslický rybník. Byla tam strašná sranda. Potkala jsem tam partu kluků z Rabí, takže teta měla smůlu ... => Tetě jsem nakonec slíbila, že do Rabí dojdu v pořádku. Co by se mi také mohlo stát, když půjdu s pěti kluky? To jsem si také myslela, až do té chvíle ...

„Tak už půjdem, je zima a začíná sněžit ...“ snažím se domluvit klukům. Ale copak vás chlapi někdy v něčem poslechnou? „Ještě jeden závod! Tak pojď!“ „Ne, jdu napřed!“ Sundala jsem si brusle a vydala jsem se směrem k hradu Rabí. Jenže to jsem neměla dělat. Jdu svižným krokem po silnici, zpívám si moje oblíbené písničky, které mi zní do sluchátek a myslím na to teplíčko, které mě čeká u nás doma.

Najednou začne foukat, udeří hrozně velká vánice. Otočím se, jestli za mnou jdou i kluci, ale nic nevidím. Přidám do kroku. Najednou se přede mnou něco objeví ... nevím, jestli bdím či sním, ale uvidím ... „Ale no tak babi, nespí!“ „Ale já nespím, já jen odpočívám.“ „Babi, věř mi, tohle zkusím na učitele už osm let a nikdy mi nevěřili. Mě jen tak neoblafneš!“ Vyprávím dál...

A uvidím smrtku, jak se ke mně přibližuje a napřahuje kosu. Než stačím zavřít oči, zjeví se přede mnou děda celý v bílém, který není již mezi námi. Zažene smrtku, pošle mi vzdušný polibek, pronese, ať jsem na sebe opatrná a znovu zmizí. Byla jsem tak blízko smrti...

„To je vše, co jsem ti chtěla říct, babičko.“ „Musím si to nechat projít hlavou,“ usmívá se babička. „Přijď po Štědrém dnu, ano?“ A zavře za mnou dveře.

Když přijdu po týdnu, babička má pro mě ještě poslední dárek k Vánocům. „Doufám, že se ti to bude líbit, ale není to ode mě.“ „Ale babi...“ Když krabičku otevřu, nevěřím svým očím. Je tam andělské peří. Teď už vím, že děda byl, je a bude mým andělem strážným navždy.

Míša Hejplíková, 8. A

Mé setkání

Toto je útržek z mého deníku. Je v něm rozepsáno mé setkání s andělem.

Dneska mám narozeniny. Tak krásně mi to vyšlo zrovna na sobotu. Myslím, že pro mě mají rodiče něco speciálního, protože mi řekli, že nám jít ven. Samozřejmě jsem tě nemohla nechat doma, protože kam jinam bych psala další svůj nudný den. Takový stereotyp. Od Káti jsem dostala nové tričko, tak ho alespoň můžu vyzkoušet.

Je tu hrozná nuda. Schválně zkus hádat, kde teď jsem? No jo, ty vlastně neumíš mluvit. Nevím proč, ale někdy tě beru jako člověka, mého nej kámoše. Ale ty jsi jenom kniha, za to kniha, která snese všechno, co jí řeknu. Kdybys uměl mluvit, co bys mi řekl? Tak co myslíš? Jo! Jsem zase pod tím smrkem, kam není z venku vidět.

Viděl jsi to? Co to bylo? Asi nějaký pták. Ale takhle velký? Existuje nějaký takový pták? To není pták! Na to je moc velký a velmi krásný, ale nelétá moc zdravě, vid'?

29. dubna 11:00

Už jsem zase tady. Nebudeš mi věřit, co se mi stalo. Ten pták, jak jsem ti říkala, létal opravdu nezdravě. Tak jsem tě schovala a šla ho stopovat. On pořád kroužil nade mnou a najednou spadl. Běžela jsem za ním a najednou nade mnou něco proletělo. Něco temného a hrozně negativního. Otočila jsem se a sledovala ho. Ale protože jsem se chtěla dostat k tomu místu, kam spadl, šla jsem pozpátku. Zakopla jsem a začala padat. Víš, co je tam ten sráz, tak já jsem na něj zapomněla. Letěla jsem dolů, dá se říct po hlavě. Už jsem se rozloučila se životem a uvědomila jsem si, že už do tebe nic nenapišu. Že budeš už navždycky ležet pod tím smrkem, do kterého není z venku vidět.

Čekala jsem náraz, ale nic se nestalo. Čekala jsem dál a najednou jsem dopadla. Ne na zem, ale do něčí náruče. Podívala jsem se, kdo mě zachránil, ale náhle jsem zkoprněla a spadla na zem z jeho náručí. Byl tak krásný. Ten velký bílý pták nebyl pták, ale anděl. A tak krásný. Byl velmi silný a měl blond vlasy s troškou hnědočerné. Měl modrozelené oči, na sobě bílé kalhoty a tričko, na zádech velká bílá křídla.

Zůstala jsem ležet s otevřenou pusou a zírala na něj. Najednou nám ale něco nebo spíš někdo proletěl nad hlavou. Ten nádherný anděl mě vzal za ruku a odvedl do toho výklenku v tom srázu. Víš jaký? Tam mi řekl, že je můj hodný anděl a že ten druhý je můj temný anděl. Hodní andělé se starají o to, aby se nám něco nestalo, ale naopak temní andělé nám dělají naschvály a vůbec jsou přesný opak dobrých andělů. „Ale p roč jsou temní andělé temní?“ zeptala jsem si. „Protože musí být rovnováha a musíte se naučit užívat si hezkých chvil,“ řekl božským hlasem. „A a a ale proč si nezůstal v nebi? Vždyť tam musí být úžasně,“ zeptala jsem se a zalezla hlouběji do výklenku, protože temný anděl udělal další nálet. „V nebi jsou takové dva světy. V jednom žijí dobří andělé a v tom druhém ti temní. Jednou jsem musel jít koupit jed proti slimákům a ten se dá sehnat jen u temných,“ řekl a na chvíli se odmlčel. „A vy se mezi sebou snášíte?“ zeptala jsem se a skryla si hlavu. „Jo, snášíme, ale ten den jsem si s sebou vzal nektar. Zakopl jsem, nevím o co, a upadl. Jenže nektar mi vyletěl z ruky a vylil se na mého bratra.“ „Cože? Vy jste bratři?“ zařvala jsem. „Jo, jsme. Takhle je to pokaždé. Když se narodí lidské dítě, tak se z jeho srdce narodí dva andělé. Jeden dobrý a druhý temný... takže jsou bratři. Když se ten nektar vylil, můj bratr se na mne naštvál a začal mě pronásledovat. Vymýšlel pomstu. Takhle to šlo celé tři dny. Když najednou dneska mě shodil z nebes. Jenže to by nebylo to nejhorší, když jsem padal, trefil mě nějaký pták přímo do křídla. A teď ho mám pohmožděné a nemůžu se vrátit nahoru,“ řekl a podíval se

na oblohu. Náhle začalo pršet, ale jenom na chvíli, asi tak pět minut. Moc jsem to neřešila, ale přišlo mi to divné.

Víš, jak motýli nemohou při dešti létat? Tak nechápu proč, ale andělé mají to samé. Temný rytíř spadl na zem. Běžela jsem k němu, sice je temný, ale je to kus mě. Zvedla jsem ho ze země a přivedla do toho výklenku, ve kterém se krčil dobrý anděl. Řekla jsem oběma, že jestli se neudobří, tak přestanu na anděle věřit. Ale zapomněla jsem na to, co mi dobrý anděl říkal, že když člověk přestane věřit na anděle, tak jeho andělé zmizí.

Jako první se po dlouhé odmlce omluvit dobrý anděl. Podívala jsem se na temného anděla, jenže uhnul pohledem. Nakonec se omluvil i on. Náhle začal světlat. Z temné černé se změnil na černou až světle hnědou. Pak se mi podíval přímo do očí. Začala jsem se utápět v nádherné hloubce jeho hnědočerných očí. Bylo to něco nezapomenutelného. Najednou promluvil: „Cos mi to provedla?! Kdo si myslíš, že jsi?! Dělat ze mě dobrého anděla! Teď budu všem temným pro smích!“ A začal se ke mně přibližovat jako by se na mě chtěl vrhnout. Uhnula jsem a zeptala se: „Proč pro smích? Ty snad nechceš být dobrým andělem?“ „Jednou jsem temným a temným taky zůstanu! Byl jsem jedním z nejmocnějších a nejtemnějších andělů. A teď si přijdeš ty a nutíš mě se omluvit.“ A odletěl. Do očí mi vhrkly slzy. „Co jsem udělala špatně?“ zavzlykala jsem a posadila se vedle dobrého anděla. „Ale nic, on je takový už od stvoření,“ řekl a objal mě.

Omdlela jsem a probírala se až tady s tebou. Ležel jsi mi na břicho a byl nalistován na vzkaz: „Vždycky budu s tebou a nikdy na tebe nezapomenu. Neboj, nejsi blázen, jsme skuteční. S láskou dobrý anděl.“ Bylo to napsáno tím nejkrásnějším písmem na světě. Jenže to nebylo vše, jak jsem tak listovala, vypadl papírek a na něm napsáno: „Jsi úžasná malá dívčina. Nikdy na tebe nezapomenu a ... díky, že jsi mi ukázala tu moji lepší stránku. S pozdravem hodný temný anděl.“

Lenka Zapletalová, 8. A

Všem našim čtenářům přejeme...

**krásné Vánoce s vločkami štěstí, zabalené kouzlem
lásky, přikryté peřinkou splněných snů, radost
z dárků pod stromečkem a vše nejlepší v novém roce
2013.**

